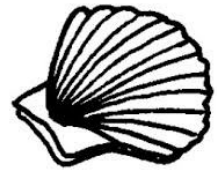

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. IV. szám 2021. április

Az élet himnusza

Sajnos másodjára hiúsítja meg a hitoktatást a járvány. Tavaly is épp ilyentájt zártak be az iskolák kapui. Nekem, aki szívesen hordozom a „katekézis keresztjét”, ez komoly érvágás. Minden korcsoport megszenvedti ezt, különösen a végzősök. Érthető módon épp nyolcadikban kerülnek terítékre azok a fajsúlyos etikai kérdések, mint az abortusz, az eutanázia, az életellenes tendenciák.

A parancsolatokat részletesen taglaló sorozatunk épp az öngyilkosság okainak elemzésénél és erkölcsi értékelésénél szakadt félbe. Tudva tudom, hogy a jelenléti oktatással nem ér fel semmi, ezért is fő a fejem, hogyan tárjam az ifjak elé ezt a szomorú jelenséget, amiben évtizedekig világelsők voltunk. Hogyan leplezzem le az ördög taktikáját, amivel a legsúlyosabb visszaélésre próbál rábírn sokakat. Annak a Súdósónak a módszerét, akiről János evangéliuma ezt a jellemzést adja: „embergyilkos volt kezdettől fogva” (Jn 8, 44). Miképp tárhatnám eléjük a fortélyt, az élet pozitívumainak zsugorítását, a bajok, nehézségek felnagyítását, a hazugságot, mely szerint egy csapásra megoldódik minden az élet kioltásával. És a Lélek? Hiszen az ember nemesak matéria! A számonkérés, ami mind-egyikünkre vár? Az itt maradók, a hátrahagyottak? A fájdalom, vagy az esetleges lelkifurdalás kínja, amit egész hátralevő életükben cipelniük kell? Otromba bűn a Teremtő ellen a suicidium, az önzés megnyilatkozása, amit csak a beszűkült tudatállapot, a megnyirbált szabadság árnyalhat valamennyire.

Ma már a szempontok sorából nem hiányozhatna egy igazi filmklasszikus. Az élet csodaszép című filmre gondolok. Az 1946-ban készült dráma főhőse George Bailey, aki egy kisvárosi takarékpénztárt vezet. A csőd szélén tántorgó pénztintézet gondja ólomsúllyal nehezedik Bailey vállára. Az öngyilkosság gondolatát fejében forgató férfihez látogató érkezik. Isten testben járó anygala, aki fontos missziót teljesít. Azért küldik a földre, hogy a jólelkű családapát és direktort visszatartsa a legrosszabbtól. Furcsa módszerrel operál: megmutatja Baileynek, milyen sivár helyé lett volna a város az ő áldozatos tevékenysége nélkül. Örömtelen, színtelen sorsok sokaságával szembesül a főhős. A konklúzió nem lehet más: az élet igenis szép, és élni érdemes!

S hogy miért jutott eszembe mindez? A kereszténység legnagyobb ünnepére készülünk. Hitünk -szemben minden alaptalan és igaztalan váddal, miszerint az öröm sírásói vagyunk- az élet diadalát tanítja. Karácsony titka, Mária vizitációja, a kánai csoda, a beteggyógyítások, Lázár feltámasztása, Jézus halálon aratott győzelme a fakadó, áradó, mindig új élet ünnepe. Hát örvendjünk neki és vigyázzunk rá, mint ahogy becses ajándéokra illik

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagy Miklós

Péter és a poroszló

A katonához simult a lány és a találkozás örömeiben hízelkedően panaszkodott:

— Hol voltál egész nap? Úgy vár-talak!

— Éjszaka szolgálaton voltam, kifáradtam. Utána aludtam.

— Közben nagy dolgok történtek. Keresztre feszítették a galileai prófétát.

— Gondoltam, hogy ez lesz a vége. Éjszaka én őriztem a főpap udvarán.

— Anyám ott volt, amikor vitték a Golgotára. Útközben a kapunál még szólt is valamit az asszonyokhoz.

A katonában még az éjszakai türelmetlenség sistergett:

— Mit használt neki? Ezek a galileaiak amúgy is nyugtalanok.

Tegnap is ott ólálkodtak néhányan közülük a főpap udvarán. Az egyikre rá is ismertek, bár tagadta, hogy a próféta tanítványa lenne.

— Anyám kezdi hinni, hogy igazi próféta volt. Azt mondja, hogy az ég is besötétült, amikor meghalt.

A katona türelmetlenül legyintett:

— Asszonybeszéd az egész. Ha igazi próféta lett volna, akkor nem kerül a keresztre. Meghalt, nincs többé.

A leány a katona vállára hajolt:

— Elmehetnénk az ünnep után Hebronba, nagynénémhez küld anyám.

— Dehogyan mehetünk. Holnap éjszakára őrségre rendelték ennek a Jézusnak sírjához. Még holtan se hagyja nyugodni az embert.

— Mi bántja őket, ha már eltemették?

— Nem lehet ezeknek a papoknak az eszén eligazodni. Szaladgálnak összevissza, mint a megbozsdult méhraj. Jézusnak még a sírjától is reszketnek. Ez a Jézus mondta, hogy harmadnapra feltámad.

— Jaj, már ünnepelni sem lehet a kedvünk szerint?

— Eriggy, mondd meg a főpapnak, máskor ne húsvétra rendezzenek ilyet.

A katona megsimogatta a leány arcát, aki nyafogva panaszkodott:

— Mindjárt esteledik, és nekem otthon kell lennem pászkaszegésre.

A leány sietős izgalommal csókra nyújtotta ajkát.

+++

A katona nyugtalanul jár a börtönfolyosón. Bosszús, mert a megátalkodott galileaiak miatt megnövekedett a szolgálati ideje. Már harmadszor találkozik ezzel a különös vallással. Most kifaggatja ezt az embert, aki ezt a Krisztust hirdeti. Beszól a rácson:

— Látod, ide jutottál, mert nem engedelmeskedtél a főpapnak.

Péter felrezzent az imádságából:

— Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek.

— Ti mindenütt nyugtalanságot csináltok.

— Krisztus parancsba hagyta, hogy a megváltást hirdessük.

— Eddig semmi sem volt jó, csak amit ti hirdettek?

— Eddig várakozott a világ a Megváltóra, a próféták is erről jövendöltek. Ha jártál templomba, hallhattad Izaiás jövendölését. Mi hirdetjük, hogy elérkezett az idők teljessége, amikor meghalt értünk a kereszten.

— Mit ér az egész. Hisz összefogdostak benneteket. Ki tudja, nem juttok-e ti is a keresztre?!

— Helyettünk mások fogják a megváltást hirdetni, mert Krisztus mondta: az ő országának nem lesz vége.

A katona másképp próbálta megközelíteni a rabot:

— Kár érted, mert úgy látom, Isten embere vagy.

— Mindenki Isten embere, aki hisz benne.

— Sokan figyelnek téged a városban, mióta azt a béna embert a templom kapujánál meggyógyítottad. Honnan van benned ez az erő?

— Krisztus nevében gyógyítottam. Ő adja az erőt.

— Miért engedte magát megfeszíttetni, ha annyi erő volt benne?

— Mondtam: hogy megváltsa a világot. Amikor föltámadt, minket rendelt arra, hogy tanúskodjunk mellette.

— Én mégse tudok hinni benne, pedig ott voltam a sírjánál az őrségen, mikor a szikla elhengeredett a sírról. Őt nem láttam kijönni.

— Kérjed Istent, adja meg hozzá a hit ajándékát.

— Nem tudok benne hinni, mert láttam összeverve, leköpdösve.

— Nincs más hátra, tarts bűnbánatot és akkor elnyered bocsánatát és a hit kegyelmét.

— Ha ez a Krisztus Isten, nekem nem bocsáthat meg, mert a főpap udvarán csúfot üztünk belőle.

Pétert szédülés lepte meg. Előtte van a tűz fényében a szolgáló gúnyos arca és a katonák kutató tekintete és ez szakadt ki belőle:

— Krisztus mindenkinek megbocsát.

Dermedt csönd feszült közékük. Íme, ide küldetett gyalázatának egyik tanúja. Ezek előtt tagadta meg Mesterét. Ezek nem ismerték, de ő ismerte. Aztán szinte töredeve ismételte:

— Mindenkinek megbocsát, nekem is megbocsátott.

Jézus szavai kavartak emlékezetében. Megismételte fojtott hangon:

— Tudd meg, nekem is megbocsátott!

Kányádi Sándor

Szelíd fohász

szelíd fohász az én fohászom
félig könyörgés félig hála
hogy nem juttattál s ezután se
juttass engemet szégyenfára

de eljut-e az én fohászom
eljuthat-e vajon tehozzád
útjaidat úton útfélen
szertartások barikádozzák

nem marad-e sziklára hullt
magokként vajon terméketlen
mit egy hosszú életen át
a jövődönél elvettem

tudom sokat eltékoztaltam
abból mit rám bízál sokat
de azért ne tagadd meg tőlem
holtomban se áldásodat

AZ ÉGI PUZZLE ZSOLTÁRA

Fogalmam sem volt róla, Uram,
hogy ilyen szenvedélyesen szeretsz
kirakószolni, sosem fáradsz bele,
báránnyelűk diribdarabjaival
rendezgeted tele az égboltkéket,
kicsi-nagy-közepes vattabolyhok
sormintázata, bármelyik textil-
művész
megirigyelhetné, pedig ma nincs
is
bemutató, mindennap bemutató
van.
Őrjítő zsiszegés, részeg távlat,
valld be, a feltekintő borzongás-
ért

csinálod, a közönségnek játszol,
mert ahogy elnézem a folyamatosan
rágózó kecske pofáját, a lihegve,
lógó nyelvvel elnyúló kutya kö-
zönyét,
nem úgy fest, mintha teremtett
állataid
tudomást vennének az aprólékos
tárlatról, igaz, emberállataid
sem sokkal érzékenyebb lelkek,
legfeljebb annak hiszik magukat,
mennek, hajtanak, güzülnek,
mókuskerekeznék, autópályák
dugóiba szorulva tajtékzanak,

ütik a kormányt, miközben te
azért állítottad meg őket,
azért tervezted el ezt a kocsisort
még a paleolitikum előtt jóval,
hogy végre kicsit ellazuljanak,
felpillantsanak elképesztő kitar-
tással
rendezgetett kompozícióidra,
de hát ezeket csak az idegekbe
bemaratott pörgés érdekli, sem-
mi más.

Te viszont nem dühödsz be,
mint azt egy kiskölkök tenné,
nem rúgod széjjel duzzogva
az egészséget, hanem nekilátsz,
és tovább kirakószol
apró, cakkozott, szélben villogó
lombokkal, melyeken ráadásul
fény és árnyék cimbalmozik ve-
szettül,
nekilátsz pikkelyes hullők
ezüstös páncéljával befedni
minden vizek felszínét,
tekeregnek, mint egy kígyó
vagy bizsergnek végtelenített
váltakozásban, ezer árnyalat-
ban.

Sivatagok homokszem-puzzle-
darabjait
rendezed millió mintázatba,
vadvirágok seregével dekorárod
a tisztásokat, szélben borzongó
füvekből szövöd busa szőnye-
ged,
páfrányokat kunkorítasz,
bogáncsot csipkedsz,
nyárfatermést habosítasz
túlcsorduló örömmel.
Ezért mozaikozzuk ki temploma-
id
boltozatát mi is, tőled lopott,
természetazonos motívumkincs-
cel,
paletta számolatlan színével,
ezüsttel, arannyal, arcokkal,
állatokkal, minduntalan
burjánzó növénytömkeleggel,
hazajöttél, Uram,
érezd magad otthon, pihenj
meg!

Forrás:

Lackfi János

Facebook oldala

Hallotta?

A genderpropaganda temeti a szólásszabadságot az amerikai iskolákban

Joe Biden hétfőn felhívást intézett az emberi jogok újragondolására, hogy azok a szexuális orientációt és a genderidentitást is „védelmezzék”. Az elnöki parancs első lépésben Miguel Cardona oktatásért felelős államtitkárt szólította fel arra, hogy revideálja a Trump-adminisztráció által tett lépéseket az ügyben.

A Biden-adminisztráció feltett szándéka, hogy minden tanuló számára biztosítsa a környezetet, amelyben mentesek maradhatnak mindenfajta szexuális orientációból fakadó diszkriminációtól.

Az etikai és közpolitikai centrum (EPPC) munkatársai szerint azonban ez sokkal inkább szól a genderideológia reklámozásáról, semmint az úgynevezett bullying (pontos magyar megfelelője nincs a kifejezésnek, értelmében legközelebb hozzá az „iskolai zaklatás” áll) visszaszorításáról – közölte a Catholic News Agency.

„Az adminisztráció arra használja a törvény erejét, hogy minden állami iskola, valamint az állami pénzek által támogatott magániskolák országwide az LGBTQ-identitás promotálásának színterei legyenek, függetlenül attól, hogy a szülők vagy az adott iskola tantestülete mit akar” – fogalmazott Mary Rice Hasson, az EPPC egyik munkatársa.

A Biden-kormányzat rálépett az útra, amelynek végén a teljes oktatáskultúra megváltozhat, és az LGBTQ-ideológia népszerűsítésének feltételeihez köthetnek az állam által kapott iskolai támogatásokat.

„Minden tanuló világnézetét a genderideológia alapján formálják, mintha az tényeken és nem egy ideológián alapulna” – közölte ki Hasson. Hozzátette: „Már most megfigyelhető divat a középiskolákban, hogy a tanulók olyan identitásjelzőkkel illetik magukat, mint pánszexuális, biszexuális vagy genderqueer anélkül, hogy tény-

legesen megértenék ennek a következményeit.”

Férfiak uralják a női sportágakat. Az ügybe az Alliance Defending Freedom (ADF) is beleállt. A szervezet egyébként hetek óta perben áll Connecticut állammal, mivel annak törvényei jelenleg lehetővé teszik a transzgender sportolóknak, hogy az ellenkező neműeknek indított versenyszámokban versenyezzenek. Ennek következtében már két férfi is nyert női tornát az elmúlt időszakban.

Az 1972-es oktatási módosításokról szóló törvény IX. cikkelye megtilt minden nemi diszkriminációt az állami pénzekből támogatott oktatási eseményeken.

Négy női sportoló pert indított az állam ellen, mondván: megtagadták tőlük annak lehetőségét, hogy egyenlő feltételek mentén versenyezhesse. Míg a Trump-adminisztráció támogatta az ő ügyüket, és Connecticut ellen elmarasztaló ítéletet hozott, februárban (Biden elnöki székfoglalója után) revideálták az esetet.

Hasson szerint a teljes női sportág veszélyben van: „A hetedik osztályos férfinak, aki nőként azonosítja magát, joga lesz ahhoz, hogy a női mosdót használja, hogy a női kosárlabdacsapatban játsszon, és hogy ragaszkodjon ahhoz, hogy a tanárai, osztálytársai nőként (she) hivatkozzanak rá.”

A Vasárnap szerkesztősége kiáll a keresztény értékek és Krisztus Igazsága mellett. Hisszük, hogy egy fával kötött házasság nem házasság, hogy a genderideológia nem más, mint egy tényeket nélkülöző, újpogány vallás, ahogy azt Márkus Tamás is megfogalmazta. Szilvay Gergely nemrégiben tudományos körültekintéssel megírt könyvet jelentetett meg A genderelmélet kritikája címmel, melyben világosan rámutat ennek a világhódító és káros ideológiának a teljes alaptalanságára.

Átvétel a vasarnap.hu-tól

Fésűs Éva:

Hernyó

**Ó, rügyet rágó gömbölyűség,
te százszor átkozott, csúnya,
ki annyi termő éjszakán át
riasztod érő alma álmát,
te vagy létünk szimbóluma.**

**Ó, tudva tudatlan cudarság,
haszontalan kis szörnyeteg,
ki vést hozol a gyöngye fákra,
így hoztunk mi is a világra
keservet, bajt és könnyeket.**

**Ó, gyűrve gyűrűző mohóság,
mely két nap egy centit halad,
mikor jön már el életünkbe
a pillangóra váló, büszke,
nagy, boldogságos pillanat?**

**Ó, benned is van alvó szépség,
lány röppenések ritmusa,
de oly kevés, kiben fölfeled,
és legtöbbször az éhes élet
csak falatért vívott tusa.**

**Ó, lustaság és örök éhség,
ma elképzelné oly nehéz,
hogy egyszer egy virágnak vágya
tied lesz és hogy érted lágyra
forrósodik kelyhén a méz.**

**Ó, lepkerejtő csöpp koporsó,
tiéddel sorsom oly rokon!
És míg e húshüvely nem enged,
szívemben, mint sugárzó terhet
az Isten álmát hordozom.**

Jogában áll mesélni

Jakus Ágnes

Video ajánló

Mesék a zárkából – ez a címe Visky Ábel filmjének, amelyet szerdán mutatnak be online vetítéssel a Budapesti Nemzetközi Dokumentumfilm-fesztiválon. A kreatív dokumentumfilm három család életébe enged bepillantást: az apák börtönbüntetésüket töltik, miközben azt a feladatot kapják a rendezőtől, hogy írjanak mesét gyermekeiknek.

Az esték a legrosszabbak, a cellában elalvás előtt mindenki a családjára gondol. Hogy érezheti magát a börtönbe zárt apa, ha rossz példát mutatott a gyerekeinek, és nincs is jelen, hogy igazgassa a családjá életét? De miért is engedné el a lehetőséget, hogy nevelje őket, amikor apára van szükségük? Mégis hogyan tegye, ha a tekintélye csorbult a szemükben? Mit jelent kapcsolódni most, amikor erre néhány levél vagy telefon és az otthonosnak egyáltalán nem mondható beszélő keretei között adódik csak lehetőség? Ennyi év elteltével hazavárja őt még egyáltalán valaki? Visky Ábel bekopogtatott a börtönök ajtaján, hogy felvegye a kapcsolatot azokkal az apákkal, akiket ilyen és hasonló kérdések nyomasztanak.

A rendezőnek a balassagyarmati börtönben tartott mesekör keltette fel először az érdeklődését. Arról olvasott, hogy szakemberek vezetésével fogva tartott családapák saját történeteiket feldolgozva meséket írnak, és karácsonykor elő is adják azokat a gyermekeiknek. Amikor pár nappal később láthatott egy ilyen előadást, elmondása szerint megragadta a játék felszabadító ereje.

„A komoly bűnözők arcán gyermeki felszabadultság tükröződött, ez pedig kontrasztban volt éles arcvonásaikkal. Ennél is megragadóbb volt a családtagjaik reakciója. Úgy tűnt, ezek a gyerekek most először látják ennyire felszabadultan játszani a saját apjukat.”

A fiatal rendező szeretett volna valami hasonló folyamatot megörökíteni. Az érdekelte, vajon a fikció világa valóban képes-e a valóságban is jótékonyan hatni ezekre a törékeny és páratlanul értékes emberi kapcsolatokra. Elhatározta, hogy felveszi a kapcsolatot börtönbüntetésüket töltő családapákkal, ekkor látogatott el több büntetés-végrehajtási intézetbe is, hogy beszélgessen a fogvatartottakkal. Megkérdezte tőlük, szerintük milyen mesehős lenne szívesen a gyermekük, és ahogy beszélgettek, körvonalazódott néhány történet, amelyet félig-meddig animációs eszközökkel filmre vihettek, saját kezűleg közreműködve a díszlet elkészítésében is. Izgalmas kísérlet vette ezzel kezdetét: a kamerák előtt bontakozott ki három család története, ahogy a mese megírásától eljutnak a közös forgatás páratlan szabadsággal járó élményéig és aztán a saját meséjük vizionálásáig. Közben abba is bepillantást nyerhetünk, vajon a fikció világában létrejött találkozások a való életben is gyógyítólag hat-e az emberi kapcsolatokra – beleértve a szülő-gyermek kapcsolatot és a párkapcsolati dinamikát is.

„Én nehezebben vállalom a magam sérülékenységét, ezért szeretek olyan történetek közelében lenni, ahol mindez nem rejthető el. Számomra megtisztelő, ahogy ezek az emberek megnyíltak, amit fontos volt nemcsak megélni, de megmutatni is. Szeretném, ha közöm lenne ezekhez a történetekhez, szeretném őket megérinteni és érintve lenni általuk. Éppen ezért volt kihívás, hogy ne váljon leereszkedő gesztussá a közeledésem, mint aki jövök az értelmiségi attitűddel. Valódi, hiteles találkozásokat szerettem volna rögzíteni, amelyekben benne vagyok, mégsem rólam szólnak” – vallott az alkotás folyamatáról Visky Ábel.

Bár ez az első egész estés filmje, a vállalkozás esetében nem példa nélküli, forgatott már rövidfilmeket hajléktalanokkal, értelmi sérültekkel is. Ezúttal az motiválta, hogy a gyerekek apaélményhez jussanak – árulta el. A közös nyelv, amit megtaláltak, a játék és a kreativitás szabadsága áthidalta a köztük lévő távolságot – azonos térbe, azonos időben hozta össze őket, aminek született egy kézzelfogható eredménye is: az időtlenség világába zárt mesefilm.

Azt mondják, statisztikailag esélyesebb, hogy a fogvatartott és családja között a hosszú börtönévek alatt megszakad a kapcsolat. Ezért jelentős minden olyan vállalkozás, amely közelebb hozza az érintetteket egymáshoz, önmagukhoz, akár Istenhez is – legyen az meseterápia, börtönszínház vagy börtönlelkészi szolgálat. Ahogy Visky Ábel filmjéből is kiderül: az igazságszolgáltatás nem csak egy embert büntet. Nemcsak a fogvatartott veszíti el a családját, hanem az anya és a gyerekek is elveszítik a férjet, az apjukat.

„Nehéz és feloldhatatlan kérdés, hogy én miért születtem olyan családba, hogy a rácsnak ezen az oldalán vagyok, ők meg a másikon” – ismeri el a rendező is. Egyvalamit azonban hozzá tudott tenni ezeknek a családoknak az életéhez: megadta nekik a jogot, hogy ne csak róluk készüljön film, hanem velük. Hogy ne mások beszéljenek róluk, nélkülük, hanem ők mesélhessék el a saját történetüket. Megadta a felhatalmazást, hogy álmódhassanak egy jobb végkifejletről. Ezzel pedig lehetőséget adott számukra a „mi” megélésére is.

Vajon mi kell ahhoz, hogy egy család élete a valóságban is jóra forduljon? Látunk egy családot, ahol a fiúk biznak az apjuk szabadulásában és változásában. Gyönyörű visszafogadási rítusnak lehetünk tanúi az apa börtönből szabadulásának hajnalán a szörzet és az izmok mustrájával, birkózással, női pofonokkal. Kell-e ennél több bizonyíték, ami a szabad apa értékessége mellett szól?

Az emberi igazságszolgáltatásban a büntetés a szabadság megvonása, korlátozása. Ez azonban csak a potenciálisan elkövethető bűnök ártalmának csökkentésére elég. A szeretet az, ami nemcsak kifizeti annak az árát, ami elveszett, hanem annál többet is ad: a bűnöst és az áldozatokat, sőt, az ítélőbírákat is helyreállítja. Csak a szeretet az a hatalom, amely képes újjáteremtetni az emberi szívet. Visky Ábel filmje különös megvilágításba helyezi a tényt, hogy ránk ez a szabadulástörténet bízott.

Teremtő Istenünk,

keresünk Téged a csendben, a Manréza magányában.

Úton vagyunk Hozzád, Te Rejtőzködő Isten. Hívsz minket, hallgatásodhoz.

Meddig kell még kérdezni, hogy beszéddé váljék a hallgatásod,

hogy érthetőbbé váljék a csend?

Uram, megnehezült az idők járása fölöttünk.

Árnyékba húzódtunk a napfény elől.
Úgy tűnik, Te nem segítesz nekünk, nekünk kell segítenünk Neked,
a te Lakhelyedet mibennünk a végsőig megvédeni.
Hiszen egyidejűleg vagyunk itt és most jelen egymásnak.

Dicsőség, Uram, neked.

Amen

Szőcs László SJ

JEZSUITA LELKISÉG Examen: a szerető figyelem imája

A Szent Ignác legkedvesebb nevedorájának is nevezett examen a szerető figyelmesség imája. Kerete egyszerű: napunk egy alkalmas időpontjában elcsendesedünk, és visszatekintünk az előző examen óta eltelt időre. Lényege a bennünk működő folyamatok mérlegelése, kiértékelése. Az alábbiakban a dobogókői Manrézában használt imakártyáról idézzük e jezsuita imamód menetét.

I. RÁHANGOLÓDOM AZ IMÁDSÁGRA

Isten jelenlétébe helyezkedem (testtartás, megérkezés). Egy percre érzékelem, hogyan vagyok most jelen imádságom kezdetén. Isten felé fordulok mindazzal, ahogyan vagyok.

II. IMA

Hálaadás

Hálát adok Istennek az Ő mindenben megnyilvánuló szeretetéért. Megköszönöm ajándékait és hűségét. Megköszönöm ezt a napot.

A közös tekintet megtalálása

Kérem Istent, hogy az Ő tekintetével nézhessek rá napom eseményeire, külső és belső történéseire. Majd engedem, hogy Isten Lelke felidézze bennem azokat az eseményeket, amelyeket szeretné, hogy lássak.

Hol éreztem ma örömet, békét, belső erőt? Hol kaptam ma szeretetet?

Hol tudtam ma szeretni? Volt-e bennem és körülöttem élet a mai nap során? Volt-e valami, ami szépségével megérintett? Létrejött-e ma igazi találkozás önmagammal, másokkal, Istennel?

A sok élmény közül elidőzöm most annál az egy tapasztalatnál, amiben a mai nap folyamán leginkább érzékelem Isten jelenlétét, közeledését, vagy aminél úgy érzem, Ő szeretné, hogy elidőzzek. Itt maradok, ízlelek, nem sietek tovább.

Soraim rendezése

Ha szükséges, kérek Istentől bánatot és gyógyulást azokra az eseményekre, amelyek önmagamba zártak, amelyek távol tartottak embertársaimtól és Tőle.

Nem tartok magamnál semmilyen bűnt, hibát, félelmet, sőt egyetlen negatív érzést sem, hanem kimondom Istennek és így odateszem az Ő kezébe. Kérem az irgalom és a visszatalálás életadó örömét.

Előrettekintés

Előrettekintek a következő (fél) napomra, és megkérdem Istentől: Neked mi volna fontos az előttünk lévő órákban? Kivel szeretnéd, hogy időt töltssek, és mit kerüljek? Mire hívsz engem, Istenem, és mire nem? Hol és hogyan szeretnéd, hogy együtt legyünk?

III. VISSZATEKINTÉS

Pár kulcsszóban leírhatom magamnak, amit ebben az examenben most megláttam. A másnapi ima-időben ide térek vissza, innen folytatom.

Végül kérem az Ő áldását életemre, és a RÁ-hagyatkozás ajándékát.

Rozványi Dávid:

A puszták éneke - Egy trendi Megváltó Virágvasárnapon

Ugye
milyen könnyű Jézust
követni Virágvasárnapon?
A tömeg ünnepe,
örjögve ruhákat terít,
pálmaágakat lenget.
Jézus még sosem volt ily népszerű,
mindenki csak Róla beszél,
Róla szól minden hír,
mindenki boldogan adná érte életét.

Ugye milyen könnyű követni
egy ilyen trendi Megváltót,
egy Szent celebet?
Akié e percben az egész világ,
akinek egy szavára felkelne a nép,
pusztulna Róma,
a korrupt hivatal,
a perverz udvar,
s vele a pénzvilág?

Ugye könnyű követni
ezt a number one királyt?

És ugye milyen nehéz
hinni azt a szegény Jézust,
aki azt kéri tőlünk,
hogy egy órácskát virrasszunk Vele,
mikor a Kereszt vérverejtékes
árnya rávetül?

Az igazi szerelem

Zsúfolt reggel volt a rendelőben, amikor 8:30 körül bejött egy bekötözött ujjú idős úr. Rögtön szólott, hogy siet, mert 9:00 órákor van egy fontos találkozója. Kértem, hogy foglaljon helyet, tudván, hogy eltelik még fél óra, míg megérkezik az orvos.

Figyeltem, milyen türelmetlenül néz percenként az órájára. Idő közben arra gondoltam, hogy nem lenne rossz, ha levinném a kötését, és megnézném, miről van szó. A seb nem tűnt olyan súlyosnak... az orvosra várva, eldöntöttem, hogy fertőtlenítem a sebet, és egy kis beszélgetésbe elegyedtem.

Megkérdeztem, hogy mennyire fontos a találkozója, és hogy nem szeretné-e mégis megvárni az orvost a seb kezelésére. Azt válaszolta, hogy feltétlenül az idősek otthonába kell menjen, ahogyan évek óta mindig teszi, hogy reggelizzen feleségével.

Udvariasan, a felesége egészsége felől érdeklődtem. Kedvesen, az idős úr elmesélte, hogy az Alzheimer kóros felesége 7 éve él az idősek otthonában. Gondolva, hogy a feleség, egy tiszta pillanatában esetleg felizgatná magát az ő késése miatt, siettem, hogy kezeljem a sebet, de az idős úr elmagyarázta, hogy 5 éve nem ismeri fel...

Akkor csodálkozva megkérdeztem: "És Ön minden reggel elmegy, hogy együtt reggelizzenek?" Egy édes mosoly, és egy lágy kézsíogatás közben válaszolta: "Az igaz, hogy Ő már nem tudja, ki vagyok, de én jól tudom, ki Ő".

Szó nélkül maradtam, és kellemes borzongás futott végig rajtam, miközben néztem a siető léptekkel távolodó öreget... Lenyeltem a könnyeimet, miközben arra gondoltam: "Ez a szerelem, ez az, amit az élettől szeretnék!... Hiszen alapjába véve, ilyen az igazi szerelem?!... nem feltétlenül fizikai, és nem is ideálisan romantikus.

Szeretni azt jelenti, hogy elfogadjuk azt, ami volt, ami van, ami lesz, és azt, ami még nem történt meg. Nem feltétlenül azok a boldog és kiteljesedett személyek, akiknek minden dologból a legjobb van, hanem azok, akik a legjobbat tudják kihozni mindabból, amijük van". Az élet nem azt jelenti, hogy túlélünk egy vihart, hanem hogy tudjunk táncolni az esőben!

Vámosi Nóra

TANULJUNK!

**Meg nem állást – a víztől;
Az önzetlen, haszontalan szépet – a virágtól;
Sötétben is hinni a napban – a gyökértől;
Az otthonérzést kiénekelni – a madártól;
Az őszintén egymás szemébe nézést – a partoktól;
Elviselni a meleget, vihart és másoknak frissességet, fészek-**

**helyet és árnyékot adni – a fá-
tól;
Ha eltaposnak, újra fölegyene-
sedve az égre nézni – a fűszál-
tól;
A szívárvány összes színét kicsi-
ben is tükrözni – a vízcsepptől;
A csöndes, napfényes tevé-
kenységet minden időben – a
hajnaltól, ami minden reggel
megérkezik, akkor is, ha senki
nem csodálja meg az elő-
adást...**

Mit rejt a kagylóhéj?

AZ ELVESZETT JUH

*Talán veled is úgy történt,
mint ezzel az oktan állattal.
Ősztönei nyomán elindult egma-
ga,
hogy egyedül gyorsabban érjen
a forráshoz,
zavartalanabban legelhessen.
Ám egyszer csak ijedten szimatolt
bele
a levegőbe,
nyugtalanul kapkodta fejét,
hangosan bégetni kezdett.
Társakat keresett.
Most már szüksége lett volna rá-
juk:
hiányzott az akol melege,
és az éjszaka oly sötét volt és hi-
deg.*

*Talán a farkas is lesben áll.
Talán te is így indultál el,
könnyű szívvel,
egymagad.
Elszakítottál kapcsolatokat,
széttéptél baráti szálakat,
névtelenségbe akartál burkolózni.
Visszautasítottad mások közeledé-
sét,
büszke, öntudatos, végre felnőtt
emberként akartál élni.
Függetlenedve emberektől - és
Istentől is.
Ám egyszer csak ráébredsz
otthonalanságodra, gyökértelen-
ségedre.*

*Elvesztél.
A tátongó szakadék szélére kerül-
tél.
Úgy érzed, nincs menekvés.
De figyelj csak!
Léptek közelednek feléd, ismerős
léptek.
Valaki szólongatva keres téged.
Figyelj.*

Fabiny Tamás

Kosztolányi Dezső

Húsvét

Már kék selyembe pompázik az égbolt,
tócsákba fürdenek alatt a fák,
a földön itt-ott van csak még fehér folt,
a légen édes szellő szárnyal át.

Pöttön fiúcskák nagyhasú üvegbe
viszik a zavaros szagos vizet,
a lány piros tojást tesz el merengve,
a boltokat emberraj tölti meg.

S míg zúg a kedv s a víg kacaj kitör,
megrészegül az illaton a föld,
s tavasz-ruhát kéjes mámorban ölt –

kelet felől egy sírnak mélyiből,
elrúgva a követ, fényes sebekkel
száll, száll magasba, föl az isten-ember.

FELADOM – ISTENNEK! – ISTENKAPCSOLATBAN

**Mentális kol-
légáktól hal-
lottam nemré-
giben erről a
„módszerről”.**

Ha az élet bármely területén olyan helyzetbe kerülünk, amikor nem tudunk továbblépni, nem látjuk sem az irányt, sem a lehetőséget, akár magán-életben, akár szakmánkban, munkánkban, életünk akár melyik területén, akkor nem kell mást tennünk, mint azt, amire tulajdonképpen egyedül képesek vagyunk: Adjuk fel – a helyzetet, problémát, konfliktust, tragédiát – Istennek. Kezeimet a magasba emelem, és feladom – Istennek. Rábízom magam a legvalóságosabb Rendezőőre. És várok. Mert ha nekem már nincsenek is lehetőségeim, Neki biztos, hogy még vannak. Add fel – Istennek!

Kóczyán Márta

“A KORONAVÍRUS EL- ENYÉSZŐ PROBLÉMA AZ ABORTUSZHOZ KÉPEST”

– CSÓKAY ANDRÁS

Több témára kiterjedő nagyinterjú adott a Reaktor oldalának Csókay András idegsebész, akivel többek között az Isten-nel a múltban című könyvről is beszélgetett Papp Ferenc.

Csókay András szerint kulcsfontosságú, hogy a hétköznapi párbeszédekben az emberek beszéljenek az abortuszról, mert a beavatkozást választó emberek nagy része egészen egyszerűen nincsen tisztában a körülményekkel:

“Régebben elfogadtam azokat a problémákat, amik kialakultak és én is adtam tanácsot abortuszra, hála Istennek nem a házasságomban. Átgondolva nagyon rossz érzés volt. Az a döbbenetes dolog, hogy orvosként sem éled meg, hogy az egy ugyanolyan emberi élet, mint a miénk, akik most itt ülünk és beszélgetünk. Ott vannak a szegény nőgyógyász testvéreink. Azt mondja Jézus a kereszten, hogy „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Ez maximálisan igaz szegény édesanyákra, orvosokra. Egy nagyon-nagyon fontos mentőkörülmény viszont van: senki sem dobna ki a tíz éves gyermekét családi, párkapcsolati, gazdasági problémák miatt. Egyszerűen arról van szó, hogy nem tudják az emberek, hogy hol kezdődik az emberi élet. Nem tudják, hogy mit cselekszenek. Erre kell rádöbbeneni a hétköznapi párbeszédben az embereket. Nem a politika fogja megoldani, mert amikor ebbe a politika bele akar nyúlni, akkor elveszíti a választást. [..]

Azt kell mondanunk, hogy az az egy napos magzat ugyanolyan emberi személy, mint amilyenek mi vagyunk. Tök mindegy, hogy tud-e beszélni, járkalni. Ez a nagy problémája nem csak Magyarországnak, hanem a világnak is. A Covid-19 elenyésző probléma ehhez képest.”

A bangladesi szíami ikerpár szétválasztásában kulcsszerepet vállaló főorvos szerint a tudomány területén számtalan hívő ember találgató, csak nem mindenki tesz erről tanúságot:

“Tele van a tudóstársadalom mélyen hívő emberekkel. Az más kérdés, hogy mennyire merünk megnyilvánulni, mert a mainstream számára nem konform, hogy Jézus Krisztus a tudományt is megváltotta.

Nem csak a bűnöst, a házasságtörő nőt, a betegeket, hanem a legmagasabb szintű

tudomány művelőit is jött, hogy a gőg bűnéből kiszabadítsa őket, megváltást hozzon nekik. Ezt kell elfogadni és akkor a misztérium előtt le tudunk térdelni. Hogy ki tudjuk mondani, ha valami a soha meg nem ismerhető igazságok közé tartozik. Ezek azok a misztériumok, amiket a kinyilatkoztatás által ismertünk meg. És ott vannak a tudomány által megismerhető igazságok, az egy másik dolog.”

“Huszonkét év és pár hónappal ezelőtt egy nagy változás történt bennem. Mondjuk úgy, hogy azelőtt is hívő ember voltam, de nagyon-nagyon felszínesen. Az a fajta hívő ember voltam, aki azt mondja, hogy igen, Uram, te ott vagy valahol a felhők mögött, de hagyjad csinálni az itteni dolgaimat, ehhez én jobban értek. Ez aztán a szó szoros értelmében kátyúba vitte a magán- és szakmai életemet. Hiába végeztem két egyetemet, nem volt semmilyen innovatív ötletem, kreativitás nélkül végeztem az orvosi munkámat. Ez soha nem jó.

És akkor történt egy változás. Találkoztam az Úr Jézussal, misztikus tapasztalat formájában. Előtte már bűnbánatot gyakoroltam. Megnyílt a szívem, hogy visszatérjek a gyermekkorom tiszta lelkű hitébe. Ez megváltoztatta az életemet, és ezzel együtt kaptam egy feladatot is. Ez a feladat benne foglaltatik az evangéliumban: „...aki megvall engem az emberek előtt, én is megvallom a mennyei Atyám előtt. De, aki megtagad engem az emberek előtt...” És tudjuk a folytatást. Aztán Pál apostol mondja, hogy „jaj nekem, ha nem hirdetem az evangéliumot”. Szerintem ez is egy nagyon szép mondat, bár kicsit fenyegetően hangzik. A kereszténység nem is egy vallás, hanem maga az út, az igazság és az élet. Kötelesek vagyunk követni azt, amit az Úr Jézus kér tőlünk. Engem arra hívott, hogy tegyek tanúságot a saját életemmel kapcsolatban. Mondjam el, hogy mi volt az a kátyú, amibe belefutottam és onnan az imádság, és a megtérés, ami csak az elindulás és életünk végéig tart, hogyan segített ki. Kaptam egy hívást arra, hogy erről tanúságot tegyek. Azzal is szembesültem, hogy utólag sem könnyű az embernek beszélnie a viselt dolgairól. Az egy dolog, hogy ezeket a viselt dolgokat a társadalom nem itéli el. Sőt, nem-hogy nem itéli el, hanem meg van finanszírozva mondjuk az abortusz. Velem is előfordult, hogy biztattam valakit abortuszra. A társadalom nem itéli el, ha valaki megunja a házasságát, fogja magát, elválk és újakezdi az „életét”, aztán megint újakezdi. Ezek teljesen bevett, jogi alapokkal rendelkező dolgok. (...) Nemrégiben kérdezték tőlem, hogy most, hogy mindent megcsináltam, mik a terveim.

Ugyanaz, mint huszonkét évvel ezelőtt: keresni azt, hogy merre hív az Úr.”

Bodnár Patrícia

G y e r m e k o l d a l

Táborozz velünk!

23. Hitтанos tábor -

2021, SIROK

Bükkszék

Parádsasvár

Eger

Oxygen-Adrenalin Park

Egerszalók

KERETTÖRTÉNET: A MOMO C. REGÉNY

Recsk

Időpontok:

Fiúk tábora: július 12-17.

Lányok tábora: július 19-24.

Helye: Sirok, Szent Imre Ház

NEM HITTANOST IS SZERETETTEL LÁTUNK!

TÁJÉKOZTATÓ: Bármikor a 30/4976520-as telefonszámon, ill. június 4-én, pénteken du. 6 órakor a Lengyeltóti Plébánián

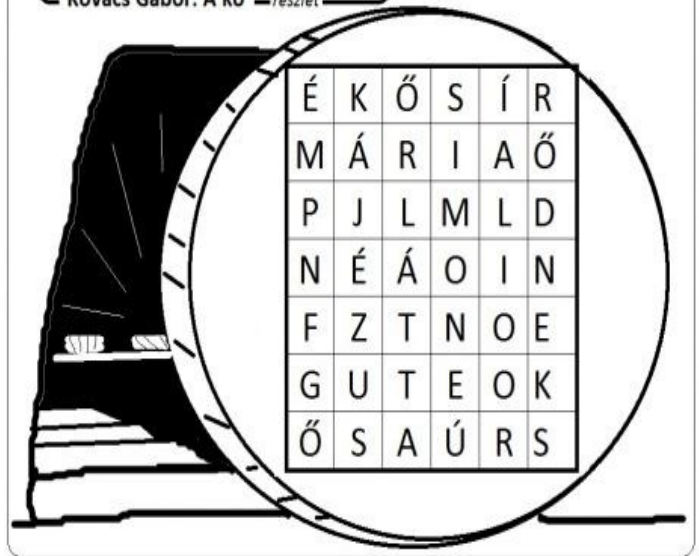
Főpapok és nép vénei,
semmit sem ér az a kő,
a hajnal fel fog fényleni,
ha eljön az idő!

Megöltétek az élet Urát,
de fénye ragyog a sírkövön át
és élni fog,

Kovács Gábor: A kő — részlet

A vers befejező szavait a rejtvényben olvashatod, de előtte ki kell húzni ki az itt megadott szavakat.

JÁNOS KŐSÍR PÉTER
JÉZUS LÁTTA SIMON
KENDŐ MÁRIA ÚR

É	K	Ő	S	Í	R
M	Á	R	I	A	Ő
P	J	L	M	L	D
N	É	Á	O	I	N
F	Z	T	N	O	E
G	U	T	E	O	K
Ő	S	A	Ú	R	S

Péter apostol: „ Minden próféta tanúságot tesz arról, hogy aki hisz

Péter apostol		Jézusban ... Péter szavainak folytatása		ÍR	"M" UTÁN KÖVETKE- ZIK	KIKET KÜLD JÉZUS BŰNBOCSÁNATOT HIRDETNI ?	JÉZUSSAL HŰSVET VASÁRNAP TÖRTÉNT
AFRÉSIÁS	MEG- EZEZEL	NŐI NÉV					FLUOR
JEREMIAS	CSÁJT	PARIPA			FÉLIG ÉPÍ KÉTRÉC DARABI		EGYE! ALK KÖZEPEN!
	Péter szavainak folytatása 2.	NITRO- GEN ÜRES GÖL		MADAR KELLÉK OSTYÁBAN VANI			
		SEBESET KÜZDŐTÉR					
KARAMBOL							DEHOGY! KÖRÜLBELÜL
VÉGTELEN TÁGAS TÉR		RÉSZVÉNY TÁRSASÁG N.			OKMÁNY R. ANGOL ERZSÉBET		
IDŐS NŐ				CSEH- NÉMET FOLYÓ			
FÉLIG ENNE!		BORSÓ KÖZEPE!	EGYFORMA BETŰK	ALOE KÖZEPE			500 RÓMAI SZ. T.
PÁRATLAN IGAZOLÁSI!				VIKTOR KÖZEPEN! PÁRATLAN ZENE!			
A, Á, ...C,		DE-ODA MOZGAT					AZ IDŐ JELE DEHOGY!
ZÁRT BETŰ: O		RÖM: 100					

Zsoltár

Dalt zeng ajkam minduntalan,
Imádlak Uram, magasztallak.
Cimbalom szón viduljanak
Sokasága angyalidnak.
Ősi létünk teremtője
Segíts meg kérlek bennünket,
Égbe kiáltok érted, kedves,
Gazdag, mennybéli Segítőnk.
A szentek hatalmas kara
Zengjen áldást magasodra.
Itt a bárányunk kinek a
Sebéből ömlött a vére.
Te drága bért nekünk adtál
Ezért kérsz Urunk, Atyánk,
Neked szolgáljunk örökké,
Neked daloljunk örökké.
Egek Ura, seregek Istene,
Kérésed teljesüljön töretlen!

Szantner Tamás
maturandus
Nagyatád

Krisztus kincse

„Nézz, Drágám kincseimre, Lázáros, szomorú nincseimre...”
(Ady)

Nemrég hallottuk a hírt, hogy Kínában beomlott egy aranybánya. Némelyeket sikerült élve kimenteni, némelyek viszont életüket veszítették a mélyben. Nincsen új a Nap alatt, kincskeresők voltunk és azok is maradtunk, mivel a kincsek mágnesként vonzanak minket.

A kincskeresők ma is mindent megtesznek azért, hogy a föld rejtekében lévő kincsek kincseit, a gyémántot és az aranyat napvilágra hozzák. A kincskeresés manapság legelterjedtebb formája az anyagi javak fölhalmozása. Ezek a kincsek pedig kellemesen élhetővé, legalábbis elviselhetővé teszik az életünket. Meglehetősen materializálódott világunkban rendkívül nagy fontosságot tulajdonítunk anyagi kincseinknek, mint a ház, autó, utazás, vagyon stb. A spiritualitás háttérbe szorulásával a lelki kincsek is devalválódtak, elértéktelenedtek. A gazdagok ugyan már tudják, hogy a pénz nem tesz boldoggá senkit, a szegények mégis vágyva vágyódnak a csábító gazdagság után. Bizonyára másként gondolnák a dolgot, ha nem volna olyan nagy szakadék közöttük, ha megértenék ennek az imádságnak a lényegét: „Uram, se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem!”

„A szegények mindig veletek lesznek” – mondja Jézus. Sajnos nem sikerült a mai napig se hidat verni a szegények és a gazdagok között. Ha a lelki kincseinket komolyabban vennénk, könnyebben utat találnánk egymáshoz. A mi igazi kincsünk Krisztus, aki „gazdag lévén szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk”. A szegény Jézusnak, az Emberfiának nem volt

hová lehajtani a fejét, mégis mérhetetlenül gazdag volt, hiszen a lelke tele volt kincsekkel. Legnagyobb kincse az Istennel való kapcsolata volt, aki nem egy, a törvény útvesztőjében megközelíthetetlen, rigorózus Bíróhoz, hanem egy jóságos, szerető szívű édesapához hasonló. Ez a kapcsolat mindenestül áthatotta a lelkét, és formálta az életét. Ily módon ő nem csak József és Mária gyermekeként, de Isten fiaként is átélhette a fiúság örömteli titkát. Az ő igazi identitása ez az istenfiúság volt, amely a végtelen isteni szeretet kiadásában, szelíd hullámlásában volt tetten érhető számára. Ez az érzés úgy járta át a szívét, mint a szerelem a szerelmesekét.

Jézus az Atyával egy lévén gyermekként is biztonságban érezhette magát, amikor az estéli imádságában ezt mondotta: „Atyám, a kezedre bízom a lelkemet.” Később

a tizenkét éves Jézus a bar micvója, beavatása idején otthonosan mozgott a templomban, mint atyai házában, és a tanítókkal is jól elbeszélgetett. Felnőttként is megmaradt ez a bensőséges kapcsolata az Örökkévalóval, melyben teljességgel átélhette az elfogadást, így szegény és szorongás nélkül élte át a maga fiúságát. Akit a szeretet ilyen gyöngédn átölel és ünnepel, mondván: „jó hogy vagy, jó hogy az enyém vagy, hogy hozzám tartozol”, az megelégszik a saját identitásával és nem akar se több, se kevesebb lenni, mint aki valójában.

Jézus igazi kincse ez a meghitt kapcsolat volt, amely őt a fiúságában verbálisan, szavak által is megerősítette: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm.” Így talált ő is gyönyörűséget a létezésben, az Istennel és az emberekkel

való találkozásban, a fiúságban. Létezésünk sarkalatos pontja identitásunk megtalálása és elfogadása. A napfény ize című film (Szabó István) hősei mindnyájan az identitásukat keresik. Azonban zsidó származásuk és a boldogulni akarásuk okán kénytelenek Sonnenschein helyett Sorsra változtatni a nevüket, majd kikeresztelkedni, vagyis a saját identitásuktól eltávolodni. A nagyapa, Dr. Sors Ignác mindhalálig hűséges marad a császárhoz és a Monarchiához, a fia, Ádám, az olimpiai bajnok pedig a hazájához. Mindkettőjük élete, akárcsak a családé, tragikus véget ér. Sors Iván, a harmadik generáció tagja a háború után csatlakozik a népi demokrácia „építéséhez”, hogy az apja haláláért is elégtételt vegyen. Belügyesként részt vesz a vallatásokban, de egy koncepciók per során végképp kiábrándul a rendszerből, a forradalmárok mellé áll, s velük együtt elbukik. Miután a börtönből kiszabadul, hazatérve nagy, polgári lakásukban albérlőket talál, és az egyetlen, még élő rokont, a nagymamát, aki a gettóban elrejtőzve élte túl a biztos halált. Iván elpanaszolja neki, hogy a börtönben elveszett a dédapjától örökölt egyetlen emléke, az arany zsebórája. Mire ez az idős hölgy, ez a nagy túlélő ezt mondja: „Ne szomorkodj, Ivánka, nem kell úgy ragaszkodni semmihez, egyszer úgyis elvesz minden. Csak magadhoz ragaszkodj, magadat ne veszítsd el soha, te maradj mindig szabad és maradj mindig önmagad.” Sors Iván bemegy a hivatalba és visszaveszi régi családi nevét, hogy ezentúl önmaga, tehát Sonnenschein Ivánként élhesse az életét.

Könnyű léptekkel indul haza, s mintha egy nagy kő esett volna le a szívéről, amikor a régi-új nevét először aláírhatta, mert tudta, hogy ez most már valóban ő maga, önmaga, akinek született, akinek az Isten is megálmolta. Az ősei mindent megtettek azért, hogy identitásukat egy jobb élet reményében fölcseréljék, azonban mindez hiábavaló volt.

Az antiszemitizmus és a háború szinte mindnyájukat elsodorta, az élők sorából is kitaszította. Egyedül Ivánnak volt bátorsága ahhoz, hogy a saját szabadságharcát megvívja, s a maga identitását megtalálja. A hagyatékról, a „családi kincsekről” lemondva egyedül az őseitől örökölt önmagához ragaszkodik ezután. A gyermekkor félelmei, az elfogadás és a bátorító szeretet mindenkor hiánya súlyos zavarokat okozhat a lelkünkben. Ha nem élhetjük át, hogy szeretett fiak vagy leányok vagyunk, akár gyermekként, akár felnőttként, akkor mi sem merjük vállalni önmagunkat, a saját identitásunkat. Krisztus kincse, a „szántóföldbe rejtett kincs” alapján véve az a meghitt istenkapcsolat, amely meggyőz minket arról, hogy minket is és másokat is lehet szeretni. Ez a kapcsolat háromdimenziós: kifelé, befelé és fölfelé egyaránt elfogadást és szeretetet sugároz. Ebben a felülírhatatlan szeretetben gyógyul a lelkünk, enyhül a szenvedésünk, és ebben találjuk meg és fogadjuk el egymást és önmagunkat, saját identitásunkat.

Életünk során sok minden történik velünk, amire nem szívesen emlékezünk, mert valamikor hibát követünk el, egyszóval vétkeztünk az Ég ellen, önmagunk vagy egymás ellen. Egy idős, kilencvenestendős, mélyen hívő, áldott teremtés panasolta, hogy mennyire bántják a hajdan elkövetett hibái, vétkei. „Tudom, hogy a könyörülő Isten háta mögé vetette a vétkeimet – mondotta –, engem mégis bántanak, ha eszembe jutnak.” Isten békessége, ami minden értelmet felülmúl, csak Krisztus kincse által tudja megőrizni a szívünket és a gondolatainkat a kétségbeeséstől. Krisztus legdrágább kincse kimondhatatlan szeretete, amellyel Istent Abbaként

becézi, vagyis papának, apukának nevezi, aki szeretett fiában vagy lányában gyönyörködik. Mindnyájan kincskeresők vagyunk, de nem mindegy, hogy milyen kincs után vágyakozunk. „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdák kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincset a Mennyben... Mert ahol a kincs van, ott lesz a szíved is.” (Máté 6,19-20)

*De néha megállok az éjen,
Gyötrődve, halálba hanyatlól,*

*Úgy ásom a kincset a mélyen,
A kincset, a régit, a padlón,
Mint lázbeteg, aki feleszmél,
Álmát hüvelyezve, zavartan,
Kezem kotorászva keresgél,
Hogy jaj! valaha mit akartam,
Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,
A kincs, amiért porig égtem.*

*Itthon vagyok itt e világban
S már nem vagyok otthon az égben.*

(Kosztolányi Dezső: Boldog, szomorú dal)

Krisztus kincse egyszerre földi és mennyei kincs, olyan, mint a szívárvány, amely összeköti az eget és a földet. Átala találkozhatunk az örök Szeretettel, aki mind életünkben, mind halálunkban elfogad és magához ölel bennünket, a mi egyszeri és megismételhetetlen lényünket, akinek Ő örökre megálmodott minket.

*Simon István
lelkész*

Túrmezei Erzsébet

Húsvét hajnalán

*Alig várták, hogy jöjjön a reggel,
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír felé hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyászban.
Im ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara csak egy fénylő sugarat vár,
és csattog az ének száll által a légen
fel, fel az ég felé... Csak úgy, mint régen.
Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék?
Mikor a Mester előttünk ment még,
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak a fáradtaknak!
Volt-e valaha riasztóbb álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, aki folyvást csak életet mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tiszta szemébe,
és suhog a korbács és csattog az ostor.
Hol, aki megvédje, a hős, az apostol?
És az Atya hallgat? – Mély csend ül az égen
s most hajnallik újra csak. Úgy... úgy mint régen.*

*Hogy hurcolták! Mint egy gonosztevőt.
S még volt, ki gúnyval nevette Őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul.
Köpdősve, gyalázva a fára szegezték,
de Ő ugyanaz volt, ott is szeretett még,
ott fenn a kereszten anyát és poroszlót:
könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót.
Ó, jaj, a halálig, mindig szeretett!*

*Viszik az illatozó kenetet,
és sírva sietnek a sír felé hárman,
nagypénteki gyászsal húsvéti sugárban.
Hogy látnak szemükben keserű könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel.
A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!
Ők mégis mennek. Gyászolva, sírva.*

*Betekinteni egy üres sírba,
az angyal előtt döbbenve megállni:
feltámadott, élő Mesterre találni.
Húsvétkor, ha nincs még húsvéti szíved,
a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban!
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állni feltámadottan.*

Kedves utódaim, 21. századi föld- lakók!

Csák-Nagy Kriszta

Bőven apátok lehetnék, ezért ma egy kis apai szigorral és jó szándékú gondolatokkal fordulok Felétek. Látom, hogy az évezredek során igen nagy tudásra tettetek szert, amivel uralkodni próbáltok a Földön. Uralkodtok úgy-ahogy a Föld növényein és állatain, a betegségek és a bűnök fölött. Legalábbis azt gondoljátok. *Hajtsátok uralmatok alá a földet* – kérte Isten a teremtés-kor. Tudjátok egyáltalán, mit jelent uralkodni? Semmiképpen sem kizusztítani, kizsigerelni, megbetegíteni, a természetet betondzsungellé tenni. Értsétek meg, az uralom első-sorban gondoskodást jelent! Én rátok is gondoltam, amikor a bárkát építettem, de Ti tovább láttok-e fiaitoknál? Meg akarjátok-e osztani a Föld gazdagságát, vagy szünet nélkül csak birtokolni?

Én sem éltem könnyű korban. Az ember bűnt bűnre halmozott gyilkossággal, kapzsisággal, bosszúállással. Semmi nem maradt a kezdeti harmóniából.

Nehéz megmaradni jónak ilyen környezetben, amikor egyszerűbbnek tűnik a tömegbe olvadni. Talán a magam erejéből én is ezt tettem volna, de Isten megszólított. Itt, a sivatag csöndjében nem lehetetlen meghallani. A zümmögő, berregő, csattogó városokban viszont még a kiabálás is elvész, nincs könnyű dolgok, ha Isten hívását szeretnétek meghallani.

Isten nem könnyű feladatot kért tőlem. Nem is a bárka fizikai megépítése volt a legkeményebb próbatétel, bár óriási építmény lett, tömérdek fából. Csak úgy lehetett teljesíteni, hogy minden mást félre-tettünk, és erre koncentráltunk. Egy hatalmas bárkát építettünk a sivatag közepén. Jöttek is nap nap után a gúnyolódók, akik azt hitték, megbolygdtunk. Az ő nevetésüket, megjegyzéseiket figyelmen kívül hagyni hihetetlen erőfeszítést igényelt. Senki nem hitt nekünk, szó szerint senki. És ez is fáj, hogy őket

nem fogjuk tudni megmenteni. Nálatok mi a helyzet a hittel és a bizalommal? Elhiszitek egymásnak, ha nagy a baj? Bízok a jó szándékú segítségnyújtásban? Ugye Ti nem nevetitek ki azt, aki keresi az igaz utat?

Válaszolatok őszintén: odaálltatok volna mellém a bárkát építeni? Elváltatott volna mások lenézését?

Hosszú időbe telt, de az idő igazolt. A ragyogó égboltra egyszer mégis borús felhők tornyosultak, és ömlött a víz az ég csatornáiból. Olyan negyven napos esőzés következett, amelyet emberi szem még nem látott. Mi akkor már a bárkában voltunk, és a bárka teteje bezárult. Isten zárta ránk, hogy megóvjon minket. Akik pedig kint maradtak, mind elpusztultak, mert ahogy nem tudtak uralkodni gőgös természetükön, úgy a természet erői felett sem volt hatalmuk. Elveszték mind egy szálig.

A nagy bárkában biztonság volt és béke. Na, persze ezt nem így éltük meg mindennap. Időnként erőt vett rajtunk a félelem és a kétségbeesés. Gyötrődünk, reményünket veszítettük, elkeseredtünk. Végül arra gondoltunk, hogy Istennek terve lehet velünk, ha megmentett, így a hitünk felülkerekedett a kételyeken. A mi karanténunk nem tíz napig tartott, nem is néhány hétig vagy hónapig. Az eső negyven nap után elállt, de a vizek megáradtak. Sodródtunk, és nem tudhattuk biztosan, hol érünk partot. A víznek apadnia kellett, és utána új életnek sarjadnia. Nagyon hosszú idő volt ez, a megtisztulás ideje. Egy teljes napév. Mi pedig nem léphettünk ki sem dolgozni, sem játszani. Sem élelmet szerezni, sem biztonságot venni. Nem művelődhettünk, nem kocsmázhattunk. Odabent nem múlathattuk az időt társasjátékkal, tévézéssel, mobilozással, netezéssel. Nem tudtuk fel-

hívni az ismerőseinket, és nem hallgathattuk meg az aktuális híreket. De a családunk együtt volt, és rengeteget tudtunk beszélgetni egymással és Istennel.

Talán Ti jobban jártatok a járvánnyal, mint mi a vízőzönnel. A járvány nem pusztít el annyi élőlényt, nem fojt el mindent csírájában. Ha be is zár, sok mindent meghagy. Megtanít arra, hogy sosem fogjátok igazán uralni a Földet, a betegséget, de még önmagatokat sem.

Mindig lesznek új felfedezések, de kihívások és problémák is. Sosem oldódik meg minden egy csapásra. Sosem fogjátok azt érezni, hogy mindent uraltok. Egy ilyen helyzet alázatra és önismeretre tanít. Meg arra, hogy veszíteni is tudni kell, elengedni azt, amitek van. Mi könnyen elbírtuk egyszerű sátrainkat, egy-két váltás ruhánkat, csekély háztartási eszközünket, kevésbé változatos élelemkészletünket. Nektek mennyi mindenről kellene lemondanotok hasonló helyzetben!

Azt hittem, ennek sosem lesz vége. Mégis minden megoldódott, és utána jöttek új problémák. Lesz újra olajág, föld a lábatok alatt, kinyílik újra a bárka fedele, de új emberként kell kilépni. Magatok mögött hagyva a múltat, és ami ahhoz köt. Hálát adni mindenért, ami előrébb vitt, a gondoskodásért, az életért. Hinni abban, hogy sosem vagytok egyedül.

Együttérző szeretettel:

Noé a múltból

Átvétel a Képmás Magazinból

Jézus Krisztus!
Te légy a hűség ingatag jellemvonásaimban.
Te légy a figyelem szétfolyó léteemben.
Te légy a fölneszelés hangszigetelt lelkemben.
Te légy a szabadság posványos életemben.
Te légy a szeretet magam körül forgó lényemben.
Te légy az előrelépés egyhelyben-topogásomban.
Te légy a szelíd megbocsátás vad vádjaimban.
Te légy a kitartás összecsuklásomban.
Te légy a minden az én semmimben. Josef A. Pilz

Fel nagy öröme...

Nem Kedves Olvasó, nem állt meg nálam az idő, és még nincs itt a Karácsony! (Bár jó lenne már 2021. adventjében járnunk, hisz reményeink szerint addigra felszabadulunk a Covid alól és visszatérhetünk a megszokott életünkhöz.)

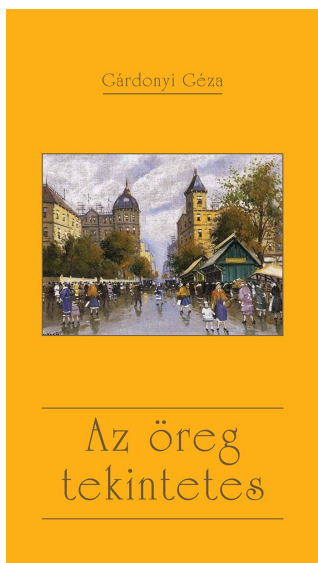
Tehát miért is ez a karácsonyi ének? Bizonyára kevesen tudják, hogy ezt a szép éneket Gárdonyi Gézának köszönhetjük, nemcsak a szövegét írta, de a zenéjét is Ő szerezte. Mit is tudunk mi Gárdonyi Gézáról? Irodalom könyveinkből egy keskeny arcú, szomorú tekintetű, kackiás bajuszú férfi képe néz vissza ránk. Talán még arra is emlékeznek, hogy az eredeti neve Ziegler, erről változtatta meg nevét születési helyére utalva Gárdonyira. (Gárdonyi-Agárdpusztán született 1863-ban). Apja még részt vett az 1848-as harcokban, majd gépészként járta az országot. Így ismerkedett meg és kötött házasságot Nagy Teréziával, Szőlősgyőrben.

Gárdonyi az ország számos iskolájába tanult, többek között Sárospatakon, Budapesten. Egerben kezdi meg tanítóképzős tanulmányait, majd segédtanítói és segédkántori állást kap Karádon a község katolikus népiskolájában. Néptanítóként dolgozik Devecserben, Sárváron, Dabronyban. Sokat nélkülözik, hiszen kevéske fizetését kénytelen a megélhetésére fordítani. Győrben, Szegeden majd Aradon hírlapírással foglalkozik.

Magánéletében sem sikeres. Fiatalon nősül, 22 évesen feleségül veszi a mindössze 16 éves Csányi Máriát, akivel egyáltalán nem boldogok. Válással végződő házasságának lelki terhe egész életében nyomasztotta Gárdonyit. Igazi békére és nyugalomra Egerben lel, ahol élete végéig él és al-

kot. Mindenki által ismert és olvasott nagyívű történelmi regénye Az egri csillagok, a magyarság hősiességét, hitét a várvédők heroikus küzdelmével szemlélteti. Természetesen még ismerjük Gárdonyi regényei közül a Láthatatlan embert, az Isten rabjait, az Ida regényét.

Januári olvasóköri feladatunk Gárdonyi Géza: Az öreg tekintetes című kisregénye volt. A korosodó, megözvegyült tekintetes úr Csurgó Károly, faluról a nagyvárosba költözik, lányához és or-

vos vejéhez. Vidékről hozott közvetlen, barátkozó, kedélyes magatartásával környezete nem tud mit kezdeni. Megérkezése után még tetszik neki a városi forgatag, a sok újdonság, de egyre inkább gyökértelessé válik. Szívélyesen fogadja lánya és veje hiszen birtokainak vételárából szanatóriumot terveznek építeni. Csodabogárként tekintenek a pipázó, atillában járó, mindenkivel szóba elegyedő öregúrra. A kezdeti elnéző türelem a család részéről lassan átvált követelőzésbe. Mozgásterét korlátozzák, a kor és a doktor társadalmi pozíciójának megfelelő magatartást erőltetnek rá. A mind inkább magára maradó tekintetes az egyszerű városi emberek között érzi jól magát. Meglátogatja a gyógyíthatatlan beteg özvegyasszonyt, próbál segíteni neki.

A vidék egyszerű jóságát, tisztaságát igyekszik becsempész-

ni a családjába, de nem jár sikerrel. Jelképes ahogy egyre eltávolodik családjától nemcsak képletesen, hanem a valóságban is, az udvari szobából felköltöztetik az emeleti kishozzába. De itt legalább látja az ég egy darabkáját. A közös étkezésekből kihagyják, a vendégeik elől rejtegetik. Hatalmas konfliktus forrása a falusi tajtékipa, mely a városi szalon világába nem illik bele. Egészen odáig merészkednek, hogy eldugják, majd a veje dühében össze is töri a pipát.

Csurgó Károly szép lassan rádöbben, hogy nem való neki a városi élet. Visszavágyik vidékre, de hogy menjen vissza mikor a föld már nem az övé. Magával hozott vagyonát veje elkártyázza. Megalázó ahogy pénzt kell kérnie lányától, ha vásárolni szeretne magának.

Városi magányában az ablakába költöző méhraj az egyetlen társasága és öröme. A szorgoskodó kiscsapat magával hozza a vidéket a munkás napokat! A meghasonlott búskomor tekintetesbe visszatér az élet, a remény. Környezete nem lelkesedik vele, a méhekben ellenséget látnak. Összeszövetkeznek és közös erővel kiűzik a méheket. Úgy válnak ott hontalanná a méhek, ahogy Csurgó Károly vált gyökértelessé.

Az emberi lelketlenségtől, a városi kiüresedett embertelen léttől, az emberi gonoszság elől nincs számára más kiút, mint az öngyilkosság! „Tették oka ismeretlen.” Ha elolvassuk a kisregényt akkor számunkra nem lesz ismeretlen az ok. A vidéki tiszta emberi értékeket a városi közömbösség, a személytelenség szétmarja.

Balogh Kati

olvasóköri tag

Lengyeltóti Plébánia

Csiszér Laci:

Számomra Jézus az, aki kivesz a halálból és áttesz az életbe!

Csiszér Laci lelkes, szilárd hitével sokunknak ad példát és megerősítést. Beszélgetésünk során személyes istenkapcsolatáról, a dicsőítés fontosságáról és az Ez az a nap! 2021-ről kérdeztük.

Milyenek voltak a benyomásaid a Roadshow-ról? Hogyan készültek napról napra az újabb és újabb fellépésekre? Milyen lelki gondolat, üzenet volt bennetek?

Csapatunkkal minden napot közös elcsendeséssel indítottunk. Összegyűltünk és az Úr elé jöttünk fokozatosan haladva az evangéliumban, s az éppen aktuális igerészből kiindulva imádkoztunk az adott napért. Ezenfelül elmondjuk együtt az alábbi igét:

„Az Úrnak Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.” Lukács 4,18

Az egész Roadshow-n ez az ige volt a szívünkön egy erős vágyként, hogy bárhova megyünk a dicsőítés és az imádás által cselekedjen Isten az emberek szívében. Ahol arra van szükség, ott jussanak bűnbánatra; ahol külső vagy belső elnyomások, megkötöttségek vannak, ott Jézus nevében legyenek szabadulások. Továbbá úgy érzem, hogy nagyon fontos, hogy kapcsolataink megújuljanak. A főparancsolat az, hogy szeressük a mi Istenünket teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel. A második pedig, hogy szeressük felebarátainkat, mint magunkat! Hiszem, hogy az Úr azon munkálkodik, hogy kapcsolataink helyreálljanak. Ezek a gondolatok mozogtak bennünk folyamatosan, s igyekeztünk ezeket az üzeneteket közvetíteni az emberek felé a turné során.

Sokan egy nagyon lelkes embernek ismernek, akinek folyamatosan ég az szíve az Úrért. Hogyan

táplálsz ezt a tüzet, hogy sose aludjon ki?

Ez elsősorban az Úr Isten kegyelme, amivel megpróbálok együttműködni. Pál apostol azt mondja, hogy „Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, s rám árasztott kegyelme nem maradt bennem hatástalan.” 1Kor 15,10

Igyekszem fogadni ezt a kegyelmet én is. A másik, hogy újra és újra megtanít az élet arra, hogy a nehéz helyzeteket – ami alól senki sem mentes – csak az Istenbe kapaszkodva lehet megélni.

Mit jelent számodra a dicsőítés? Több mint zenélés Istennek?

Sokkal több. A dicsőítő életmód az, hogy a Szentlélek erejében arra vágyom és törekszem – s ami tőlem telhető, azt meg is teszem –, hogy az egész életem váljon egy dicsőítő áldozattá, egy dicsőítéssé, ahogy élek. Kezdvé attól, ahogy viselkedem a feleségemmel: megpróbálok sze-

retni, hűséges maradni. Folytatva a gyermekeimmel való kapcsolatommal: úgy nevelni őket, ahogy egy Krisztusban újjászületett édesapának illik. Ide tartozik az is, hogy testvéreimmel őszinte légkörben legyünk együtt. Merjünk egyenesek lenni egymással, a kényesebb helyzetekben is, mert csak így van növekedés! Ezek a kincsek mind a dicsőítő élethez tartoznak. Naponta táplálkozunk az Igével, tudatosítsuk magunkban, hogy ma is a Szentlélek temploma vagyok, s ennek megfelelően akarok viselkedni ezen a napon is. Az egész életmódommal Istenet dicsőítő ember vagyok a nap 24 órájában, s az a rövid idő amíg a színpadon vagyok, akkor ezen a talapzaton állok.

A kezdetektől aktív részese vagy az Ez az a nap!-oknak, hogyan látod a mozgalmat belülről, szerepét a magyar egyházban? Mit vársz a stadionos dicsőítéstől?

A magyar embereknek fel kell fedezniük Istenet, és azt, hogy Istenben lehet ünnepelni. Erről szól az egyik régi énekem is:

„Ünnepre hívtál össze, Jézus, szemléljük dicső arcodat, a mulandótól fordítsuk el szívünk, s az örökkévalóra tekintünk.”

Az Ez az a nap!-nak ez a nagy szerepe, hogy megmutatja: igen, lehet Istent ünnepelni! Ahogy ősszel ott voltunk a Puskás Aréna nyitómecscsén az a vágy fogalmazódott meg bennem, hogy legalább ennyire, ilyen hangosan, ennyire szívből jövően kell majd őt dicsőítenünk 2021. július 24-én. Hangosan és meggyőződéssel. Számomra ez a legnagyobb dolog: ünnepelni Istent, szabadságban lenni vele, őszintének lenni előtte. S ennek az őszinteségnek része, hogy tudok Isten előtt zokogva ott lenni, de táncolva, kezeket kitérve is.

Mi a véleményed az Ez az a nap!-ok által képviselt felekezeti közösségről? Hogyan látod az ökumenét, a különböző közösségek egységét?

Az egység egy állandó kihívás. Arra kell tekintenünk, hogy Jézus barátai vagyunk, s minden felekezet tagja ugyanúgy Jézus barátja, mint én. Ha valóban az ő barátai vagyunk, akkor nem lehetünk mi sem mások egymással, mint barátok. De dolgoznunk kell ezen, hogy tényleg azok lehessünk. Meg kell látnunk, hogy mi a személyes felelősségünk ezen a területen: miben kell változnom, vagy min kell túllépnem. Ne fedjük azonban azt sem, hogy barátok vagyunk attól még, ha bizonyos dolgokban másképp gondolkodunk. A házasságba is különbözőségeket hozunk magunkkal, de ettől még nem mondjuk, hogy akkor holnaptól nem vagy a feleségem. Folyamatosan dolgozni kell a barátságon, elfogadva a másik másságát, s nem felszólítva, hogy hagyja el a saját dolgait. Természetesen nem a bűnre gondolok, abban meg kell változni, de a bűn az minden felekezetben bűn. A küzdelmek és harcok is mindenütt ugyanazok, s egymásra támaszkodva kell ezeket megvívni, a bűnt közösen elutasítva munkálkodni barátságunkon.

Az Ez az a nap! 2020 Online vezérmondata az volt, hogy „Jézus az élet”. Mit jelent ez számodra?

Ha nincs Jézus, akkor halott vagyok. Ilyen nagyon egyszerű ez. Ha van Jézus, akkor van élet, ha nincs, akkor csak a halál van. Ahogy a tékozló fiú édesapja mondta: „a fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.” Lehet fizikailag élnünk, de ha Jézus nincs bennünk, akkor halottak vagyunk. Számomra Jézus az, aki engem megfog, kivesz a halálból, s áttesz az életbe!

Hírek

Szőlősgyörökből

Templomunk belső felújításán épp-hogy csak túl vagyunk, Lóránt atya ismét szeretne nekünk maradandót alkotni. Harsányi Bea februárban kiköltözött az egyházi lakásból, amit ő 21 évig bérelt. Lóránt atya úgy gondolta, ne adjuk ki bérlőnek a továbbiakban, alakítsunk ki belőle KÖZÖSSÉGI HÁZAT, legyen az egyház céljaira hasznosítva.

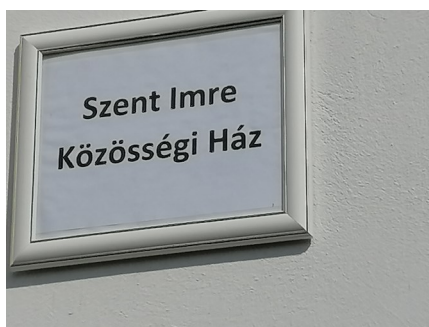
Gázkonvektorok vannak minden helyiségben, így még a hideg téli napokon is hasznos lehet. belső falak kerülnek kibontásra, egy nagy közösségi terem lesz kialakítva. Az északi szoba egy vendégszoba lesz, ahol akár még szállást is tudnánk biztosítani szükség esetén. Fürdőszoba, WC van, a konyhát is lehet használni, Bea a konyhabútort is ott hagyta. A templomban sajnos padok még nincsenek, így a fűtés sincs megoldva, a hideg téli napokon a fűtött közösségi teremben még a szentmiséket is meg lehetne tartani.

Lenne saját „házunk”, nem szorulnánk segítségre, nem kellene orvosi rendelőbe vagy művelődési házba bekéredzkednünk, ha valami miatt ez szükséges lenne. A munkálatok rövidesen elkezdődnek, hála Bálint Emilnek, ismét ő lesz a fővállalkozó.

Köszönjük Lóránt atya kezdeményezését. Jó lenne, ha minél többen tudnánk segíteni a munkálatokban. Kívánunk terveit végrehajtásához további kitartást, jó erőt és nagyon jó egészséget!

Ballérné Marika egyházközségi tag

Szőlősgyörök

11 ÁLLÍTÁS ARRÓL, HOGY KERESZTÉNYNEK LENNI MENŐ!

Hogy miért is?

1. Mert a keresztények **tudják, hogy nem hiába születtek**, és ez a belátás az élet nehéz pillanatain segíti őket át.
2. Mert a keresztények tudják, hogy az életüket **mások szolgálatába állítva** értelmesen tölthetik el földi éveiket.
3. Mert a keresztények próbálkoznak azzal, hogy **közösségeket hozzanak létre**, közösségekben éljenek, így a mai emberre nehezedő magány problémája messze nem akkora számukra, mint másoknak.
4. Mert a keresztények próbálkoznak azzal is, hogy **szerepre épülő, tartós házasságban** éljenek, ami a legújabb kutatások és a gyakorlati tapasztalatok szerint növeli életkilátásaikat.
5. Mert a keresztények, még ha nem is hibátlanok, nem is bűntelenek, nem is tökéletesek, mégis tudják azt, hogy a tökéletességre törekvés **növeli a lehetőségét annak, hogy teljes életet éljenek**.
6. Mert a keresztények **nem dőlnek be olyan könnyen** a média által sugallt hamis, fogyasztásra orientáló életmodelleknek.
7. Mert az első pont alapján a keresztények életének középpontjában **nem az anyagi javak hajszolása áll**, ami megöli a valódi életet.
8. Mert a keresztények **merik vállalni azt, hogy semmi nem az ő érdemük, hanem Istené**, így jó esélyük van rá, hogy nem lesznek önteltek és önzők, így az életük sokkal könnyebben lehet harmonikus és kiegyensúlyozott, mint azoké, akik azt gondolják, hogy ők találták fel a spanyolviaszt.
9. Mert a keresztények **merik vállalni, hogy gyenge emberek**, hogy mások segítségére, támogatására, végső soron Istenre szorulnak.
10. Mert a keresztények **mernek szembesülni az élet nehézségeivel**, tragédiáival, nem hátrálnak meg még üldözések közepette sem, hanem hisznek abban, hogy „minden javukra válik”.
11. Mert a keresztények tudják, hogy **a hűség** – hithez, barátokhoz, családhoz, házastársához, küldetéshez, hivatáshoz, Istenhez – **emberi méltóságunk alapja** és egyben hitünk legnagyobb ajándéka.

Egyszóval: kereszténynek lenni menő, **vállald bátran, hogy Jézus követője vagy!**

Kóczyán Mária
TALITA Magazin

„Hát mind megőrültetek?” - kérdezi a magát baloldali feministának tartó apáca

Az egyháznak meg kell változnia! – mondja Christiana Reemts OSB bencés apátnő a kölni Domradio-ban.

A szerzetesnő baloldali szociáldemokraták gyermeke, családjukban a párt játszotta azt a szerepet, amit másutt a gyülekezet, a plébániaközösség. Egyetemistaként is baloldali feministának tartotta magát, Simone de Beauvoir és Jean-Paul Sartre kapcsolatára modellként tekintett.

A hitre rátalálva azonban növekvő ámulattal és gyönyörködve fedezte fel egyre mélyebben a teológiát és filozófiát, kereste Isten szavát a Bibliában.

„Fáradtságos volt megszabadulni az előítéleteimtől, és tényleg figyelni, de megérte, a mai világom végtelenül gazdagabb!” – mondja a nővér.

Baloldalisága és feminista beállítódása máig megvan, de döbbenet állapítja meg, hogy „amit ma baloldali politikának és teológiának adnak el, annak semmi köze a szabadsághoz és az igazságossághoz, végképp semmi köze az igazsághoz és a nők és gyermekek jogainak védelméhez. Sokszor kiabálni szeretnék: Hát mind megőrültetek?”

Úgy véli, hogy a 21. században ugyan bolondnak nézik, aki valóban az élő Isten szavának tartja a Bibliát és fájdalmas tapasztalat, hogy csak egy szűk kisebbség hiszi el Jézus feltámadását, valóságos jelenlétét az oltáriszentségben – az Egyház részeként azonban felismerhetjük, hogy

sokan járnak-jártak ugyanezen az úton. Még mindannak tudatában is, amit az egyháznak felrónak, a keresztes hadjáratoktól kezdve, a boszorkányüldözésen át a zaklatásokig, mégis „az egyház olyan szellemi tágassággal és szabadsággal ajándékozott meg, amelyet sehol másutt nem találtam. A hitemtől nem azt várom, hogy vigasztaljon, erőt adjon vagy megnyugtasson. Isten nem orvosság, nem töltőállomás és az istentisztelet nem jóga-gyakorlat, nem is zen-meditáció. Isten az egészen Más, miért is lennének az ő szavai és az ő igényei könnyen emészthetők? Az egyháztól azt várom, hogy felmutassa Isten igényét, amikor megpróbálom a magam meggyőződéseit tenni az evangélium helyébe, az egyház kényszerítsen mindig újra szembeszállni a kísértéssel, amikor Istent a magam mértékéhez akarom szabni és bálványt faragnék belőle. A hit harca sok év után is fáradtságos, rendkívüli kihívást jelent, ugyanakkor mindig újra lenyűgöz.”

Az apátnő azonban hiányolja a jelenkori útítársakat: úgy tapasztalja, hogy nehéz manapság olyan társakat találni, akik nem gondolják, hogy már ismerik Istent és az akaratát, hanem hajlandók fülelve, figyelmesen keresni őt. Példaképei ebben az egyre mélyebb keresésben, megismerésben Szent Pál és Origenész, Szent Ágoston és Aquinói Szent Tamás, Newman bíboros és Hans Urs von Baltasar.

A változásokat egyre hangosabban sürgető hangokra így válaszol:

„Az egyháznak meg kell változnia. Igen, és még egyszer igen! Csakhogy nem a szekuláris társadalom mércéje szerint, hanem úgy, hogy Isten Szavára hallgat!

Isten szava pedig mit mond? 'Ne úgy tiszteljétek az Urat, a ti Isteneteket, mint azok a népek... Semmiképp ne tegyetek úgy, ahogy itt szokás, ahol mindenki azt teszi, ami tetszik neki' (MTörv 12, 4; 8) a nép pedig ma is ugyanazt válaszolja, amit annak idején Izrael népe mondott Sámuel prófétának:

'Olyanok akarunk lenni, mint az összes többi nép' (1Sám 8,20).

Összeállította és fordította: Herbert Dóra

Pio atya és a miniszoknya

Egy nap a foggiai apácák elvitték az atyához kollégiumuk fiatal növendékeit.

A barátok látva, hogy a növendékek rövid szoknyát viselnek, letérdellették őket, hogy az atya észre ne vegye. Amikor azonban elhaladt előttük, nem nyújtotta a kezét egyiküknek sem, sőt az apácáknak sem. Ez rosszul esett nekik, mivel nem értették az okát.

Amikor az atya a lifthez ért, megfordult, végighordozta rajtuk a tekintetét, majd így szólt:

– Nem szégyellitek magatokat? Menjétek és öltözzetek fel!

Ezen az apácák is elcsodálóztak. Azt mondták:

– Szűzanyánk, de hát hogyan láthatta, hogy a növendékek rövid szoknyában vannak? Hiszen mindannyian térdeltek!

Jó lecke volt ez a lányoknak, akik azért jöttek, hogy kezet csókoljanak az atyának és áldást kapjanak tőle.

(Az esetet Szent Pio atya lelki leánya jegyezte le.)

Szemlér Ferenc

Könyörgés szelídségért

Én Istenem! Pótold erőben,
Ami hiányzik még belőlem.
Taníts igédhez igazodni,
bölcességemben bizakodni.

Nehéz utam néhol egyengesd,
Kenyeret adj – kicsit, de rendest!
Szemem, szájam óvjad a szennyitől
szívemet véd meg az eszettől.

Ne sújts szárnyú rettenetekkel,
korbácsodat későbbre tedd el,
Ha majd a szárnyaim kinőttek
és nem reszketek már előtted.

Költőd most még kicsi! Csak ember!...
Tele ezer ijedelemmel.
Ne légy bírāja!... légy csak apja,
Ki rossz fiát simogatja.

NAGYPÉNTEK CSENDJE

Csend van.

A bűn csendje.

Az ámulás csendje.

A tagadás csendje.

A halál csendje.

**A reményvesztettség
csendje.**

A magasban a szégyen fája már üresen áll, az esti fényben csak a vérfoltok sötétlenek rajta.

A szeretett anya és a szeretett tanítvány már visszahúzódtak a magányukba. A többi tíz szertefutott. A tizenkettedik önkezével lógatta fel magát valahol. Minden elveszett! Minden elveszett?

Aki valamikor az éjszaka leple alatt jött el Óhózzá, hogy az élet-ről, az újjászületésről hallgassa tanítását, most Óáltala a halálról szerezhet tapasztalatot. Fájdalmak Férfia!

Gyermekként barlangban pihentél pólyába takarva, most halotti gyolcsokba tekerve barlangban nyugszol. Bevégeztetett !? Nem!

Et resurrexit tertia die!
Harmadnapra a sír mélye megnyílt!

Gedai György

Fölfelé a lejtőn

Kicsit fésületlen lesz ez az írás, kutyafuttában, a Maglód melletti szelíd lankák egyikén vetem papírra e sorokat. Pontosabban kutyafuttatás közben – a két lelkes blöki le-föl lohol a domboldalon, én meg szuszogok mögöttük a csípős tavaszban meg-megállva, körbetekintve, elmélázva.

A vírustól összezavart, megváltozott világról merengek, mi másról is 2021 kora tavaszán.

Bizony, sok minden megváltozott. Már ez a kutyafuttatás is más lett, mint a korábbiak. A két cimborának is feltűnt, hogy újabban többször jövünk ki a házból csavarogni, a séták is hosszabbra nyúlnak. Az is furcsa lehet, hogy mostanában mennyit beszél hozzájuk a gazdi, és milyen sűrűn paskolja az oldalukat.

A bajba jutott ember igazi társakat keres.

Az jár a fejemben: vajon áll-e most is a mondás, hogy minden rosszban van valami jó, valami hasznosítható tapasztalás Mondjuk, olyan, hogy bajban ismerszik meg a barát, vagy efféle... Egyre inkább úgy gondolom, van. Ez a ránk lakatolt karantén, ahogy múlnak a hetek, komótosan, de igen határozottan átfórmálja az embert. Mások lettünk. Aprólékosabbak, pedánsabbak, jobban figyelünk a részletekre. Felhagyunk a kapkodással, nüanszokon meditálunk, előbogarászunk egy réges-régi levelet, az érettségi tablót, egy megsárgult újságcikket... Hiányt pótolunk, átértékeljük a félvállról vett múltat. Sosem késő az ilyen.

Megismerkedünk önmagunkkal, akivel most váratlanul összezárt a sors.

Talán a Jóisten szándékos próbatétele ez az egész.

Most pillanatra meg kell állnom, papírra rögzíték mindent, ki ne menjen a fejemből. Mire befejezem, a két kutya már a hetedik határban jár.

Mondtam, hogy szertelen lesz a cikk...

Miközben mélyre ásunk, sok minden kiesik a rostán: régi giccsek, felfújtt történetek, üres emberek. Ám ódon kincsekre is lelsz a kacatok közt! Az élet nagytakarít, rendet csinál. Közben kicsit sarkít is, a jó még jobbá lesz, a rossznak pedig az emlékét is elhessegeti. Az ember ráébred, mi az, ami igazából hiányzik neki, és mi az, ami csak

elállta az útját. Most látod igazán, ki az, akit valóban érdekelsz. Ahogyan azt is, téged kinek a sorsa izgat igazán. Meg azt is észreveszed, kik akarnak hitet adni és kik elbizonytalanítani. Hitted volna, hogy még indulatosabbá válnak a hazugok és szerethetőbbé a jók?

Élesben megy az élet, mert háború van. Nem lőnek, de arat a halál. És ami az egészben a legborzasztóbb, hogy kezdünk fásultan hozzászokni a veszteségekhez. Már föl sem kapjuk a fejünket a borzasztó napi beszámolókon: száz halott, százhusz halott...

Menekülni nem lehet, hiszen nincs a földnek biztonságos pontja. Be vagyunk kerítve. Zárva vannak a templomok is.

Zorán dala jut az eszembe: „Hogy lásd, egy napod mennyit ér / Néha látnod kell / Az élet hogyan fogy el.”

Most van az, hogy félre kellene tenni minden vitát, és egy irányba húzni. Összetartani. Öreg vitorlázó barátom, boldogult Dolesch Iván mondta sok-sok éve: a viharos vízen hanykolódó hajóban nincs demokrácia. Egyetlen ember áll a kormány mögött, benne minden bizalom. Mindenért ő felel, mindenről ő dönt.

Most azon merengek, milyen lesz a világ, ha eltakarodik a vírus. De ki tudná ezt megmondani? Ha igaz a világrend, és a történelem ismétli önmagát, akkor talán olyan lesz az újkezdés, mint a nagyvárosokban a háborúk után. Öregeinktől tudjuk, hogy negyvenötben, az ostrom után, mikor már földbe kerültek a halottak, az élők a hozzátartozóik után kutattak, romot takarítottak, batyuba gyömöszölt kacatokkal jöttek-mentek, valami furcsa, megmagyarázhatatlan, mélyről jövő szeretet töltötte el a szívüket. A rémült hónapok óvóhelyelete ott, a füstölgő romok között egygyé faragott mindenkét. Talán a többi nyomorult váltotta ki a furcsa boldogságot, azok, akiket előtte talán nem is látott, ki tudja... Sors-társ? Bajtárs? Túlélő. Mindenki segített a másikon, ahogyan csak tudott. A kenyér szerlijét, a hideg pótkávét is megosztották egymás között. Mindenki adni akart.

Kár, hogy mindig rövid a kegyelmi állapot.

Közben fölértem a dombtetőre. Lefelé már könnyebb lesz.

*Pilhál György
Átvétel a Magyar Nemzetből*

Kondor Katalin Naiv gondolatok jeles napok ürü- gyén

A karantén sok megpróbáltatást hozott az emberekre, egyebek közt elvette tőlük a közös emlékezés melengető érzését is

Így a minapi, a kommunizmus áldozatainak emléknapja (február 25.) sem lehetett olyan, mint amilyen huszonegy éve minden esztendőben volt. Én magam éppen jeles napjainkról akartam elmélkedni ennek ürügyén, de mint oly sokszor, most is közbeszólt a nem létező véletlen. Pontosabban ezredes úr.

Aki nem más, mint Bogár László, lapunk régi szerzője és sokunk régi barátja. A címet a napokban annak alkalmából kapta, hogy immár az ezredik cikke jelent meg a Magyar Hírlapban. Nos, ezredes úr megint fején találta a szöveget.

Tisztelem jelül is hadd idézzem egy olyan mondatát, amellyel valószínű nagyon sokan egyetértünk. „Mély meggyőződésem, hogy a nagy nemzeti tragédiáink azért következtek be, mert a nemzet nagy része képtelen volt átlátni, hogy mi történik vele. Bármilyen fájdalmas is ezzel szembesülni, de nem volt valóságos tudása, ha volt tudása, nem volt bátorsága.”

Vitathatatlan, hogy így van, és igaz máig, azaz a ma és a közelmúlt eseményeivel kapcsolatban is. Eppen a kommunizmus áldozatainak emléknapján beszélgettem egy – az első évét kitűnő eredménnyel végző – közgazdasági tanulmányokat folytató egyetemistával. Nem tudta, hogy rengeteg magyar embert hurcoltak el szovjet munkatáborokba. Ennyit a valóságos tudásról, amelynek birtoklását tagadhatatlanul igyekeztek az elmúlt évtizedekben megakadályozni. Sikerral.

Jó volna nagyon alaposan elemezni, miért van így, s miért létezhet harminc évvel a rendszerváltozás (?) után, hogy még mindig előfordulhat ilyesmi? Széles körű vitákat, párbeszédet kellene tehát szervezni, részben azért, hogy minden arra érdemes ember elmondhassa véleményét ennek a tudáshiánynak az okáról és ugyanakkor arról is, miként lehetne pótolni a hiányt.

Magam azt tapasztalom már évek óta, hogy a világ jelentős részében (a normális világra gondolok) megnövekedett az emberek érdeklődése saját népük és kultúrájuk múltja iránt. A mély gyökereket kutatják vagy próbálják kutatni (ha hagyják nekik), illetve ezekre kíváncsiak.

Az érdeklődő emberek szándékai nem alantasak, nem irányulnak mások ellen, nem azért néznek megismerni a múltat, hogy esetleg fensőbbégüket igazolják, hanem azért, mert az fogalmazódott meg bennük, hogy a különböző népek tapasztalata és ezek összevetése elvezethet oda, hogy megértsük, hogyan és mennyire kapcsolódnak össze a fajok, a népek, a nyelvek egymással.

Akik hitben élnek, és naponta megtapasztalják, érzik a rossz, ember-, és életidegen jelenségek beszivárgását, a világ egyre nyilvánvalóbb erkölcsi romlását, valamint a világhatalomra törekvők, a sokszínűséget eltörölni szándékozók mesterkedéseit, azokban nagy a vágy arra, hogy megtudják, mi történik velük. Szeretnék megérteni, szeretnék a tudásukat gyarapítani és őszinte, igaz, bölcs szavakat óhajtának hallani. És azt sem szeretnék, ha örökösen szembe akarnák őket állítani.

Persze ha már megszületett a szembenállás, mint például a velejéig igazságtalan trianoni döntések esetében, megértésről nem beszélhetünk. Tisztázásról, ennek szándékáról viszont igen, de csak annak leszögezésével, hogy ahol az őszinteség hiányzik, ott nincs és

nem is lesz béke soha. Ennek kapcsán pedig elgondolkodhatunk azon is, mi lesz a világgal, ha nincs és nem lesz megbékélés, párbeszéd, értelem és közeledés. Nos, hát akkor háború lesz és pusztulás, mint ahogy zajlik is már szinte minden téren, a világ urai pedig máris biztosak abban, hogy győztek. A maguk ördögi szempontjaiból igazuk is van. Am isteni szempontból soha nem lesz igazuk, mert az megkívánja a szembenézést, az őszinteséget.

Ha visszanezünk a 20. századra (de akár az ismert történelem kezdetéig is megtehetjük ezt), több mint száz éve hull ránk a hazugságtömeg. Ha a társadalmi-történelmi eseményekkel kapcsolatban volt is igaz szó néhány történelmi jóvoltából, cáfolatként azonnal beindult a hazugsággyár. Valamint az igazat megírók, feltárók elleni hadjárat. Habsburg-kor, első világháború, Horthy-korszak, második világháború, a kommunizmus története, Trianon, 1956, a rendszerváltozás, mind-mind elferdítve, meghamisítva, elhazudva.

A mindennapjaink szintén. Gondoljunk csak Európa iszlamizációjára!

Elhangzott-e egyetlen igaz szó is a menekülteknek hazudott népszerűségbe-özönlésével kapcsolatban? Annak okáról, eredetéről, szándékairól? Nem hangzott el. Az erőszakos betelepítés viszont minket is fenyeget. Hazugságkultúrában élünk tehát, ránk kényszerített hazugságkultúrában. Ahol a csúnyára mondják, hogy szép, az erőszakra, hogy jogos és az igazra azt, hogy hamis.

Ebben a helyzetben tényleg csak egyetlen megoldás lehet: elmondani, mi történt és mi történik velünk. Ahogy ezredes úr is mondta, tudás és bátorság kell hozzá. Bátorság például azért, hogy tudatosítsuk, vegye észre mindenki, hogy a népek, kultúrák, vallások összekeverése szándékos, és a célja: hadd bizonytalanodjon el mindenki az ideológiai káoszban. S bátorság azért is, hogy a hazugságokról bizonyíthatóan mondjuk el, hogy hazugságok.

Élén a nagy (?) francia forradalom leleplezésével, amely sem szabadságot nem hozott, avagy ez a szabadság eltűnt, mint a kámfor, s van helyette szabadosság, sem egyenlőséget nem teremtett, és ezt még a legerkölcstelebb mai politikai gazember sem merne cáfolni. Ami pedig a testvériséget illeti, az meg egyenesen neveléses, hiszen mást sem csinál az emberiség, mint öli egymást. Most éppen az új világ hazájában, Amerikában, szigorúan a testvériséggel jegyében.

Ébresztő tehát, nem lehet elkerülni, hogy birtokában legyünk végre a valószínű tudásnak és a bátorságnak! Adja hozzá mindenki a tapasztalatát, szervezzen, okosan döntsük el, mi a teendő. Az új világrend meghirdetőinek hamis gondolatait pedig cáfoljuk meg. (Egyáltalán, hogy lehet azt rendnek nevezni, akár újnak, akár réginek, ami teljes káoszt teremt? Igazság nélkül ugyanis rend nincs és nem is lehet.) „Hullatja levelét az idő vén fája” – így kezdődik Komjáthy István Mondák könyve című kötetének minden fejezete. Kora ifjúságunk agyonolvasott könyve az ötvenes években volt kedvencünk, s játszva tanultuk meg, milyen is az a magyar mitológia. Százszor is lehullott azóta a fákról a levél, de amit olvastunk, nem felejtettük el, belénk ivódott.

„És megmérték embernek fia, s ki mint vetett, azonképpen arat” – írja Wass Albert Üzenet haza című versében. Sokak életére volt hatással a vers, mikor végre megismerhették. „Ne féljete!” – mondja egy teljes regényt e kijelentésnek szentelve Jókai Anna. Életünk minősége összefügg halálunkkal, erről is szól mindhárom említett írás.

Van tehát – és nekünk, magyaroknak mindig is volt – mibe kapaszkodnunk, volt kitől hitet, bátorságot merítünk, oly sok nagyszerű írónk, költőnk, gondolkodónk volt és van is.

Valószínű, sokan különösnek fogják találni azt, amivel befejezem a fenti elmélkedést. A világhálón kering a történet, számomra egyik bizonyítékként annak, amit annak idején az iskolában tanultunk az arab világ gondolkodóinak bölcsességéről.

Interjút készítettek Dubaj uralkodójával, Rashid al Maktoum sejjkel, aki ezt nyilatkozta országa jövőjéről: „Nagyapám tevével járt, apám tevével járt, én Mercedeszel járok, a fiam Land Rovert hajt, az unokám is Land Roverben fog ülni, de a dédunokámnak újra meg kell járátnia a tevét... – Miért? – kérdezi a riporter. – A nehéz idők erős embereket nevelnek, az erős férfiak könnyű időket teremtenek. A könnyű idők gyenge embereket nevelnek, a gyenge emberek nehéz időket teremtenek.”

A nehéz idők itt vannak, el sem akarnak menni. Hol vagytok, erős férfiak?

(A szerző újságíró)

Húsvéti tormaleves

Ha már megfőztük a sonkát, akkor ne csak bablevesnek használjuk fel a levét, hanem próbáljuk ki a tormalevest is!

Hozzávalók:

- 40 dkg burgonya
- 2 dl tejföl
- 1-2 ek liszt habaráshoz
- 2 gerezd fokhagyma
- 3 db sárgarépa
- 1 db fehérrepa
- 2 púpozott ek reszelt torma
- só és bors ízlés szerint
- 2 teáskanál fűszerpaprika
- 4 ek olaj
- 1,5 l sonkalé

Elkészítése:

Meghámozzuk, megmossuk és lecsepegtetjük a zöldségeket, majd felkockázzuk és félretesszük. Egy fazékba olajba öntünk és apróra vágott fokhagymát szórunk rá, majd hozzáadjuk a kockára vágott sárgarépát és fehérreépát, és pár percig együtt pároljuk. Fűszerezük sóval (óvatosan, mert a sonka leve is sós), borssal és fűszerpaprikával megszórjuk, felöntjük a sonka főzőlevével. A tejfölt kikeverjük a tormával, liszttel és pár evőkanál levestel, és besűrűsítjük vele a levest. Krémlevesként is elkészíthetjük, ilyenkor utolsó lépésként botmixerrel krémestítjük a levesünket.

Ha frissen főztük a sonkát, akkor pár kockát tehetünk a tányérba tálalás előtt, vagy pirított szalonnával is megszórhatjuk

Jó étvágyat kívánunk!

Kő András

A lélek

Márai Sándor ír egy helyütt arról, hogy az emberi aljasság mértéke oly korlátlan, hőfoka oly égető, találatkonysága oly eredeti és változatos, megnyilatkozási képletei oly meglepők, hogy néha visszahőkölünk, és úgy érezzük, mintha a legnagyobb emberi erő volna. Ez ötlött fel, amikor a televízióban arról társalogtak a körasztal meghívottjai, hogy a fiatalok nagy hányada nem érdeklődik a múlt iránt, fogalma sincs arról, milyen világ volt Magyarországon például az ötvenes években. A jelen ugyanis úgy tetszik, hogy felfalja a múltat.

Az író ítéletére tökéletesen ráillik, amit Komjáti Jánostól hallottam, aki a Venkovics testvérek perének VII. rendű vádlottja volt 1951–52-ben. A testvéreket röplapok terjesztéséért ítélték halálra. Komjáti beszélt arról, amit több börtöntársa is megerősített: a próbaakasztásról. A fogalom ezzel az elnevezéssel vonult be az annalesekbe. Nem tudom, fiatal olvasóim elmélkedéseik során találkoztak-e vele?

Hogy az éjszakai örök jól múlassák az időt, egy-egy halálraítéltet kiszólitottak a cellájából, levitték a földszintre, történetesen a Pest-vidéki Fogházban, a Fő utcában, és egy félszer alatt az akasztás ceremóniáját játszották el velük. Aztán tudtukra adták, hogy most mégsem őket fogják felakasztani. A hátsójukba rúgtak, és mehettek vissza a cellájukba. Képzélhetjük azoknak a lelkiállapotát, akikkel ezt az alávalóságot művelték! Úgy játszottak az étellel, ahogy a macska szokott az egérrel.

Komjáti János elmondta, hallották a halálraítéltek beszélgetéseit az örökkel, akik arról faggatták a szerencsétleneket, mégis, milyen érzés, hogy vége szakad az életüknek. A beszédfoszlányok jutottak csak el hozzájuk, de így is beleborsózt az hátuk. (A Gyújtófogházban dolgozott egy orvos, akinek az volt a perverzítése, hogy a halálraítéltek viselkedését és utolsó szavait jegyezte le...)

Az örök „ceremóniája” azt támadta meg az emberben, ami a legsebezhetőbb, de a legerősebb is benne: a lélek. Mark Twain szerint a lélekben ötvenszer annyi kitartás van, mint az izmokban. Mi a lélek? Az agy és az idegrendszer közös működése. Elválaszthatatlan az elmétől. A szellemi és az anyagi világ egysége. Érzékeny műszer. Kincs. Megfoghatatlan és sérthetetlen hatalom. Nem ismeri a gyávaságot. Szabad. Belső tere végtelen és titokzatos. A próbaakasztás a lélek milyen zugait érintette meg? Hogyan viszonyult hozzá a test, amely szoros kapcsolatban van vele? A lelki terror néha rosszabb a verésnél, a kínzásnál, a fizikai fájdalomnál.

A gonoszságot milyen emberi élet táplálta? Gyermekekori sérülések, jellemgyengeség, szadizmus, cinizmus, bosszú, testi és lelki alkat, csalódások, neveltetési hiányosságok stb. Születhet-e az ember gonosznak?

A lélek halandó vagy halhatatlan? Ha van kezdet, akkor van vég is. Ez a halandóságra utal. Vagy örökéletű, és nem lehet megsemmisíteni? Ez viszont a halhatatlanságra céloz. Edison és Bartók nem hitt a lélek halhatatlanságában, Goethe ellenben igen. József Attila így fogalmazott:

„Lelkem elröppen a Végtelenbe, / tovább nem vágyom arra az egyre, / a Végtelenbe.” Az okostelefonok, a pénz, a gyűlölködés, az önzés, a rohanás, a szorongás, a technika zsarnokságában már nem értjük a lélek nyelvét. Fiatal barátaim, emlékezzetek és gondolkozzatok!

(A szerző újságíró)

Ima kinyíló kezekért

„...termékeny és tiszta földet hagyjunk gyermekeinkre.”

Bocsásd meg, Urunk, önteltségünket. Nem tudjuk felismerni határainkat, saját szükségleteink és munkánk annyira lekötnek bennünket, hogy közben elfelejtünk hálát adni az ajándékokért, amelyeket tőled kaptunk az előttünk járó nemzedékeken keresztül.

Bocsásd meg, Urunk, szűklátókörűségünket, mely megakadályozza, hogy lássuk a holnapot, és meggátol abban, hogy termékeny és tiszta földet hagyjunk gyermekeinkre.

Bocsásd meg, Urunk, mohóságunkat és önzésünket, összezárt kezeinket, amelyekkel telhetetlenül halmozunk fel mindent, amit érünk, és a végsőig kizsákmányoljuk természeti erőforrásainkat.

Nyisd ki kezeinket, Urunk, hadd érezzük az osztozás örömét. Taníts meg minket a magvető büszkeségére, hogy mi is vetessük a magot; és ne azzal törődjünk, hogy kié lesz a haszon, ha itt az aratás ideje.

Amen.

(A „Teremtés ünnepe” című könyv ajánlott liturgiájából)

Aki hiszi, hogy Jézus Krisztus, Istentől született....legyőzi a világot, és az a győzelem, ami legyőzte a világot, az a mi hitünk! (1Ján 5,1-4)

A hit szerteágazó fogalommá lett. Használja az egyház, de ugyanúgy használják sportolók, akik a győzelembe vetett hittel küzdenek, spirituális gondolkodók, akiknek könyveivel telve vannak a könyvesboltok ezoterikus irodalmának polcai. Beszélnek a hitről gyógyíthatatlan betegek, akik gyógyulásukat attól remélik, hogy még erősebben hisznek, hátha jobbra fordul sorsuk. A hit mindenki bennünk. Miért? Mert a hit az embernek Istentől kapott képessége. A hit, mint eszköz arra szolgál, hogy meg tudjunk ragadni olyan dolgokat, akik még nincsenek jelen. A kezünk még nem foghatja meg, de a hitünk már megragadhatja és magához ölelheti az eljövendő valósá-

HÚSVÉTI MISEREND, AMIT AZ ÁLLAMI SZABÁLYOZÁS BEFOLYÁSOLHAT!

A lelki gyakorlat a pandémia miatt sajnos idén is elmarad.

Március 27. szombat – szabadtéri szentgyónás	De. 10 órától Lengyeltóti, du. 1 órától Szőlősgyörök
Március 28. vasárnap	Teljes vasárnapi miserend
Április 1. nagycsütörtök	18.00 nagycsütörtöki szertartás Lengyeltóti
Április 2. nagypéntek	18.00 nagypénteki liturgia Lengyeltóti
Április 3. nagyszombat	8.00-18.00 szent sír látogatás lehetősége Lengyeltóti-ban és Szőlősgyörökön
Április 4. húsvétvasárnap	5.00 húsvéti vigília Lengyeltóti-ban, ünnepi szentmisék 8.00 Gyugyon, 9.30 Lengyeltóti-ban, 11.00 Szőlősgyörökön, 13.00 Hácson
Április 5. húsvéthétfőn	Ünnepi szentmisék Lengyeltóti-ban 9.30, Szőlősgyörökön 11.00 órakor

got. Álljon itt egy példa: Egy tanár a tanítványainak akarta megtanítani, mi igazából a hit. A tanári asztalnál ülve elővette sokak által csodált, régi, értékes zsebóráját és azt mondta: „Aki idejön és elveszi a kezemből ezt az órát, annak neki ajánlkozom.” A társaság nevetgélni kezdett, s ilyeneket mondogattak: „Ő, csak viccelődik a tanár úr, próbára akar minket tenni, mennyire vagyunk nagyravágyóak”. Miközben ilyenek hangzottak el, a hátsó padoktól lassan, de csendes magabiztossággal egy diák sétált előre, a katedrához. Kinyújtotta a kezét és elvette az órát. A tanár mosolygott és azt mondta: „Jól van, fiam, mától a tied.” Döbönt csend lett a teremben. A tanárember aztán ezzel mutatott rá arra, hogy a legtöbben nem hitték el, amit mond, ezért kinevették, legyintettek. De az a fiú már akkor elvette az órát, amikor elhitte beszédemet.

A Te hited erős hit?

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520